ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 27ην Ἀπριλίου 1915.

ΩΣ βλέπετε, τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λευκῶν Λέξεων μᾶς ἔπιασαν ὅλον τὸν τόπον καὶ δὲν μᾶς μένει δι' Ἀλληλογραφίαν παρὰ μόνον μία στήλη. Ἀπὸ τὰ γράμματα λοιπὸν ποῦ ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, θἀπαντήσω εἰς ὀλίγα, τὰ παλαιότερα, ἕως νὰ συμπληρωθῇ ἡ διαθέσιμος στήλη. Καὶ τἄλλα θὰ τἀφίσω διὰ τὸ προσεχές.

Ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα. Ὄχι, ἡ Φούλα δὲν εἶνε ἀδελφὴ τοῦ Φάωνος. Τὸ ὅτι τὸν πειράζει δὲν ἔχει σχέσιν, ὅπως καὶ τὸ ὅτι ἀρχίζουν τὰ ὀνόματά των ἀπὸ Φ.

Πρὸς ἐγγραφὴν τῆς πτωχῆς Κυπριοπούλας ποῦ ἐσυστήθη ἀπὸ τὴν Κυπριακὴν Εὔκλειαν, μοῦ ἔστειλεν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ τὸ Ἕνα Βολιωτάκι λεπτὰ 50.

Τὰ κομμάτια, διὰ τὰ ὁποῖα μ' ἐρωτᾷς, Σκλαβωμένε Ἕλληνα, ἐνεκρίθησαν. Ὁ λογαριασμός σου ὅμως δὲν εἶνε σωστός. Ἂν ἀπὸ 20 κομμάτια σοῦ ἐδημοσιεύθη 1, δὲν ἕπεται ὅτι ἀπὸ 80 θὰ σοῦ δημοσιευθοῦν 4. Ἐμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ 8, καὶ 10, καὶ κανένα.... Ἐγὼ σοῦ συνιστῶ νὰ μοῦ στέλλῃς ὀλιγώτερα—ἕνα τὴν ἑβδομάδα—καὶ πλέον ἐπιμελημένα.

Συμφωνῶ, Μέλλων Θριαμβευτά, ὅτι εἶνε προτιμότερον νὰ μοῦ στέλλῃς πεζά. Διότι δὲν ξεύρεις ἀκόμη νὰ γράφῃς στίχους. Ἀργότερα, ἂν καταγίνῃς καὶ μάθῃς, μάλιστα.

Ὁ Ἥρως τοῦ 1913 μοῦ γράφει ὅτι μιὰ ἀπὸ τὴς τελευταίες ἡμέρες ποῦ ἔκανε μιὰ ἥλιο καὶ μιὰ βροχή, ὁ Φάων ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον χωρὶς ὀμβρέλλαν, καὶ ὅταν ἐγύριζε, τὸν ἔπιασε μιὰ βροχὴ ραγδαία καὶ τὸν ἔκαμε μούσκεμα. Τοιουτοτρόπως λέγει — καὶ ἂς τὸ μάθῃ ἡ Φούλα,— τὸν ἐξεδικήθη ἡ Φύσις διὰ τὴν... ἀντιπολίτευσιν ποῦ τῆς ἔκαμε.

Πτερυγίζουσα Δόξα, ἐννοῶ καλὰ τὴν λύπην σου τώρα ποῦ φεύγεις ἀπὸ μίαν πόλιν, ὅπου ἔζησες τέσσαρα ἔτη, ἀπὸ τὰ καλλίτερα τῆς ζωῆς σου. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ διαρκέσῃ. Ἐκεῖ ποῦ θὰ πᾷς, θἀποκτήσῃς νέας φίλας, θὰ ἔχῃς νέας ἐντυπώσεις καὶ ἡ χαρά σου θὰ γυρίσῃ. Μ' ἐνθουσίασε τὸ γράμμα σου ποῦ μαρτυρεῖ τόσην ἀγάπην.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἡ εἰκὼν» τοῦ Μέλλοντος Θριαμβευτοῦ.—«Ἀναπόλησις» καὶ «Νίκη» τοῦ Σκλαβωμένου Ἕλληνος.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Τ' ἀγριολούλουδα» (ἄτεχνον· ἀλλὰ καὶ χωρὶς ψευδώνυμον δὲν ἐπιτρέπεται·—«Νυκτερινὸς περίπατος», «Εἰς τὴν Σημαίαν μας» (ἄτεχνα·—«Ὁ γέωργὸς καὶ τὰ τέκνα του» (γνωστόν.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια

Νέα ψευδώνυμα: Κυπριακὸν Αἴσθημα, ἀ. (καὶ ὄχι Ἐκδηλωτὴς Κυπριακῶν Αἰσθημάτων ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια ποῦ ἔνεφανίζοντο. Κατ' ἀρχὰς ὁ Ραοὺλ εἶχε μίαν ἰσχυρὰν συγκίνησιν. Ὁ σὲρ Ράλφ, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ ὀπίσω, ἤρχετο σιγὰ-σιγὰ εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκοντο οἱ φίλοι του. Ἐβάδιζε χασμώμενος, μὲ τὸ βραδὺ καὶ συρμένον βῆμα ποῦ συνήθιζε. Ὅταν ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν πενήντα περίπου μέτρων, ὁ Ραοὺλ εἶδεν ἐξαφνα τὴν μὶς Μπρὶδζ νὰ σηκώνῃ τὴν καραμπίνα της καὶ νὰ σκοπεύῃ ψυχρῶς τὸν ἀδελφόν της, ὁ ὁποῖος, ἀφῃρημένος ἢ ὑνσταγμένος, ἐπροχώρει σκυφτός, χωρὶς νὰ βλέπῃ τὸν κίνδυνον ποῦ τὸν ἀπειλοῦσε.

«— Ὦ Θεέ μου! ἐσυλλογίσθη ἔν-

«Ἡ μὶς Μπρὶδζ περιέφερε τὸ ξυστρὶ εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ζώου...» (Σελ. 175, στ. α'.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'. (Συνέχεια)

— Ἐξακολούθησε τώρα, μικρὲ μπόϋ, τῷ εἶπεν, ἐπαναφέρουσα τέλος τὸ ζῷον εἰς τὸν σταῦλον. Ἂν ἐνόησες, κάμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τἄλλα ἄλογα. Θέλω νὰ μοῦ τὰ περιποιῆσαι καλά. Εἶνε ζῷα πολύτιμα· στοιχίζουν τοὐλάχιστον πεντακόσια δολλάρια τὸ ἕνα.

Καὶ ἡ θελκτικὴ ὀπτασία ἐξηφανίσθη πρὸς τὴν οἰκίαν, χωρὶς νὰ ἐμμείνῃ περισσότερον εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀδεξιότητος καὶ τῆς ἀπειρίας τοῦ αὐτοσχεδίου ἱππακόμου.

Ὁ Ραοὺλ ἐπωφελήθη τοῦ συντόμου αὐτοῦ μαθήματος καὶ μὲ τὸ δεύτερον ἄλογον τὰ κατάφερε καλλίτερα παρὰ μὲ τὸ πρῶτον. Καὶ εἰς μίαν ὥραν κατώρθωσεν ὁπωσδήποτε νὰ καθαρίσῃ καὶ νὰ στιλπνώσῃ τὸ τρίχωμα τῶν «πολυτίμων» ζώων.

Τὰ «γυμνάσια» τῆς μὶς Μπρὶδζ

Καὶ ἦλθεν ἡ ἐννάτη, ἡ ὥρα τῶν περιφήμων «γυμνασίων».

Ὁ Ραοὺλ διηθύνθη πρὸς τὴν βίλλαν, διὰ νὰ εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν τῆς κυρίας του, ὅπως ὥριζε τὸ πρόγραμμα τῆς ἐργασίας του. Ὅλοι ἦσαν συνηθροισμένοι εἰς τὴν εἴσοδον, ἀκόμη καὶ ὁ νωχελὴς Σὲρ Ράλφ. Βλέπων τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους μὲ τὰ τουφέκια στὸ χέρι, ὁ Ραοὺλ ἐνόμισεν, ὅτι ἐπρόκειτο διὰ κομψίαν κυνηγετικὴν ἐκδρομήν. Ἀλλὰ γρήγορα ἐξήχθη ἀπὸ τὴν πλάνην του, διότι ἡ μὶς Μπρὶδζ τῷ εἶπε:

— Μπράβο, μικρὲ μπόϋ. Δὲν εἶσαι καλὸς ἱππικόμος, εἶσαι ὅμως ἀκριβής. Καὶ αὐτὸ εἶνε κάτι τί. Πάρε ὅλα ἐκεῖνα τὰ κουτιὰ κ' ἔλα μαζί μας.

Ὁ μικρὸς ἐφορτώθη τὰ τρία ἢ τέσσαρα κουτιὰ ποῦ τοῦ ἔδειξαν καὶ ἠκολούθησε τὸν ὄμιλον, ὁ ὁποῖος διηθύνθη συνομιλῶν πρὸς ἓν ἀρκετὰ ἀπομεμακρυσμένον σημεῖον τοῦ κτήματος, τὸ ὁποῖον ὁ Ραοὺλ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἰδῇ.

Ἅμα ἔφθασαν εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην φαράγγα, ἡ μὶς Μπρὶδζ τὸν ἐφώναξε καὶ, ἀνοίγουσα ἓν ἀπὸ τὰ κουτιὰ ποῦ ἐκρατοῦσε, γεμᾶτα φυσίγγια, τῷ εἶπεν ἁπλῶς:

— Νὰ εἶσαι πάντα ἀπὸ πίσω μου, μικρὲ μπόϋ,

Καὶ ἀμέσως τὰ γυμνάσια τῆς μὶς Μπρὶδζ ἤρχισαν.

Ἦσαν καταπληκτικά, ἐκθαμβωτικὰ αὐτὰ τὰ γυμνάσια καὶ θὰ ἔκαμναν τὴν τύχην τοῦ ἱπποδρομίου, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐνεφανίζοντο.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Ραοὺλ εἶχε μίαν ἰσχυρὰν συγκίνησιν. Ὁ σὲρ Ράλφ, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ ὀπίσω, ἤρχετο σιγὰ-σιγὰ εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκοντο οἱ φίλοι του. Ἐβάδιζε χασμώμενος, μὲ τὸ βραδὺ καὶ συρμένον βῆμα ποῦ συνήθιζε. Ὅταν ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν πενήντα περίπου μέτρων, ὁ Ραοὺλ εἶδεν ἐξαφνα τὴν μὶς Μπρὶδζ νὰ σηκώνῃ τὴν καραμπίνα της καὶ νὰ σκοπεύῃ ψυχρῶς τὸν ἀδελφόν της, ὁ ὁποῖος, ἀφῃρημένος ἢ ὑνσταγμένος, ἐπροχώρει σκυφτός, χωρὶς νὰ βλέπῃ τὸν κίνδυνον ποῦ τὸν ἀπειλοῦσε.

«— Ὦ Θεέ μου! ἐσυλλογίσθη ἔν-

«Ἡ μὶς Μπρὶδζ, ἐξ ἀποστάσεως εἰκοσι βημάτων, διεπέρασε τὸ ἐπισκεπτήριον.
(Σελ. 182, στ. α'.)

τρομος ὁ Ραοὺλ· τί συμβαίνει λοιπόν;... Εἶνε ἐχθροί; Θὰ γίνῃ τώρα ἐγκλημα; ἡ ἀδελφή θὰ σκοτώσῃ τὸν ἀδελφό της;..»

Κ' ἔτρεξε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κυρίαν του νὰ κάμῃ τοιοῦτον φοβερὸν

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἐξάμηνος	» 4,50	Ἐξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος *Ἐν Ἀθήναις, 9 Μαΐου 1915* *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 23*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ Νοσταλγία (0) μὲ Γαλανὴν Χιωτοπούλαν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Ἀνθισμένην Βαμβακιάν, Μικρὰν Δούκισσαν, Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων.—ὁ Δικαῖος Κύκνος (0) μὲ Μικρὸν Γεωπόνον, Θιακὸν Μετανάστην, Ρόδου Μοσχοβόλημα.—ὁ Μικρὸς Κερκυραῖος (0) μὲ Τέλλον Ἀγραν, Φλοῖσβον τοῦ Βοσπόρου.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Χάωνα (ἔστειλα·) Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἵμου καὶ Αἴσθημα τῆς Πατρίδος (φωτογραφίαι ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν·) Μαντίναν Π. Π. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· τὰ κορίτσια σὲ ἀντασπάζονται· ὡραῖα τὰ στιχάκια·) Γιάγκον Π. Ν. (βέβαια, ἡ Διάπλασις εἶνε μόνον διὰ τὰ καλὰ παιδιά· προσπάθει λοιπὸν νὰ εἶσαι καλὸ παιδί, διὰ νὰ σ' ἐγγράφῃ κάθε χρόνο ἡ μαμμά σου·) Στέφανον Β. Ἀσβ. (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, ἀλλὰ σοῦ συνιστῶ νὰ διαβάσῃς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ·) Ἀήττητον Εὔζωνον (ποῦ τόπος διὰ νὰ λέγω τοῦ καθενὸς τὰ λάθη!) Ἀπόλλωνα (αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα δὲν γράφεις τίποτε δι' ἀπάντησιν·) Μικρὸν Κερκυραῖον (ἔστειλα· καλὴ ἡ ἰδέα νὰ κάμετε ἐκεῖ ἕνα Σύλλογον·) Κουτσοδόνταν (ἀργότερα, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός·) Κέδρικ, Νοσταλγίαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 27ην Ἀπριλίου θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 149ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Ἰουνίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

271. Λεξίγριφος

Ἀρχαίαν βασιλόπαιδα
Θῆβαιαν θἀναστήσῃς,
Ἂν μέρος τι τοῦ σώματος
Μὲ πρόθεσιν κολλήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρικυμίας

272. Συλλαβόγριφος

Νότα, κραυγὴ πτηνοῦ
Μ' ἀντωνυμίαν ἡνώθη,
Κ;' ἀπὸ τὰ τρία φιλόσοφος
Μέγας ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοδάφνης

273. Ἀναγραμματισμὸς

Ἀντωνυμίαν σύνθετον
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Ἀμέσως δημητριακὸν
Κοινὸν θὰ σημαντίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως

274. Γωνία

\+ **** = Ἀργοναύτης.
* + *** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
** + ** = Ὀπωρικόν.
*** + ** = Ὀχληρὸν ἔντομον.
**** + = Ἄγλος φιλέλλην ποιητής

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Πατριάρχην τῆς Γραφῆς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου

275. Ἐπιγραφὴ

Α Ε Ο Ο Ε Η Υ
Τ Π Ν Τ Ρ Α
Υ Α Ι Α Ο Σ
Ε Τ Μ Ρ Α Ο
Ρ Ν Η Ο Τ Τ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

276. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν, τὰ δὲ τρία γράμματα πτηνὸν ὡραῖον.

1, Ποταμὸς τοῦ Ἅδου· 2, Ἀρχαία πόλις· 3, Γεωργικὸν ἐργαλεῖον· 4, Ποταμὸς τῆς Γερμανίας· 5, Ὕψωμα γῆς· 6, Ἀρχαία πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Ρόδου

277. Φωνηεντόλιπον

μ - πλνθν - τν - ργσν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναιοψύχου Στρατηλάτου

278. Γρῖφος

Ἰ
Ἰ Ἰ
Ὦ! ὁδὸς ἢ τόπι ἢ τίς.
Ἰ Ἰ
Ἰ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παγελληνίου Ἑνώσεως

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΕ — 23]

Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μὲ *Ἀθιγγανίδα* καὶ τοὺς ἐκ Βοδενῶν, Κιλκὶς καὶ Βερροίας συνδρομητὰς ἀνωτέρας τάξεως.—*Ὀνειροπόλος τῶν Καλαμῶν.*

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 22—28 Ἀπριλίου

ΑΘΗΝΩΝ. Ἠλ. Σοῦρος, Μαρ. Σ. Κοσμετάτος, Κόρη τοῦ Ἰονίου, Χαλαματέβας, Κεκρυμμένος Θησαυρός, Χαρ. Π. Τσονόπουλος, Γ. Χ. Πουλάκος, Ι. Χ. Πουλάκου, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Ἑλένη Δ. Εὐαγγελίδου, Ἰωάν. Ν. Πλατσῆς, Λουΐζα Κοντοπούλου, Κωνστ. Ι. Ἠιαλόγλου, Χαρ. Δ. Ἀστρᾶς, Σκλαβωμένος Ἕλληνι, Ἑλένη Π. Γιαννάρου, Νικ. Μενάνδρος, Ἀλ. Δράκος, Ψάρι τῆς Ξηρᾶς, Ἀλ. Π. Γιάνναρος, Κωνστ. Π. Μπάρδης, Πόδος τοῦ Κωνσταντίνου. Θεοφ. Μ. Χωλός.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ. Ἥρως τοῦ Σουλίου.

ΒΕΛΚΑΣ. Λημνιοπούλα.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Ζακυνθινὸ Ἀκρογιάλι, Θεοχ. Δ. Ξανθός.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χαρ. Γ. Λιαπάκης.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Ἔνδοξος Στρατάρχης.

ΚΑΛΑΜΩΝ. Ὀνειροπόλος τῶν Καλαμῶν.

ΚΑΡΛΙΤΣΗΣ. Φροσσούλα Κ. Τριαντάκη.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Μαρία Κρωαζιέ, Λοΐλα Καχρίλα, Ὑολάνδα Ι. Πολίτη, Ἀμαλία Σ. Δεσύλλα, Ναυσικᾶ Πουλέζου, Τίνη Γιαννάτου, Ἑλένη Ἀργυροῦ, Πίμπερνελ, Ἰουλία Φιλίππου, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Μαρία Κ. Καμβύσα, Περιπατητικὸς Φιλόσοφος.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ. Γεώργ. Γ. Μαρκέτος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ. Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ. Ν. Γ. Γιαννόπουλος, Μιλτ. Ν. Θεοφανίδης, Εὐριπ. Γιαννόπουλος.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ. Ἀντ. Ν. Παβέλλας.

ΠΑΤΡΩΝ. Ἀνδρ. Α. Ἠλιόπουλος, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Ἑλένη Γιαννακοπούλου, Γερ. Γιαννακόπουλος, Γεραρ. Σ. Αὐγερινός.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Ἰωάν. Μ. Ἀθανασιάδης, Ἀνδρ. Χατζῆς, Διον. Ἀντ. Λοβέρδος, Δημ. Σ. Χρηστίδης, Γ. Ἀττάρ, Αὐγουστος Λεονάρδος, Δημ. Κωνσταντινίδης, Β. Κ. Μουσάκος, Ἀθαν. Ι. Ἰωαννίδης, Κίμων Δ. Μπίστης, Ἀλ. Α. Οἰκονομόπουλος, Μαρίκα Κ. Βογιάτα, Παῦλος Σ. Μοίρας, Βασ. Δ. Μάλλας.

ΠΥΡΓΟΥ. Χρ. Κουρόπουλος.

ΣΥΡΟΥ. Ἀγγελικὴ Κ. Πικροδημήτρη, Σπ. Ι. Κολοκούρας, Νικ. Π. Τσουπλοκάκης, Νικ. Ι. Βάιης, Μποσσοὺέ, Δέσποινα Ν. Κουζιᾶ, Ἐλευθερία Π. Χριστοπούλου.

ΥΔΡΑΣ. Φρουρὸς τῆς Ἐπταλόφου.

ΧΙΟΥ. Ἀδαμ. Ν. Γοργίας, Γαλανὴ Χιωτοπούλα, Γαλιάντρα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΑΓΓΕΛΙΚΗ Κ. ΠΙΚΡΟΔΗΜΗΤΡΗ ἐν Σύρῳ, ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ Ν. ΓΟΡΓΙΑΣ ἐν Χίῳ καὶ ΥΟΛΑΝΔΑ Ι. ΠΟΛΙΤΗ ἐν Κερκύρᾳ οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.

πρᾶγμα... Εὐτυχῶς ἔφθασεν ἀργά. Ἡ μὶς Μπρίδζ εἶχε πυροβολήσῃ καὶ τὸ κοστέτον τοῦ σὲρ Ρὰλφ ἐτινάχθη εἰς τὸν ἀέρα, τρυπημένον ἀπὸ μίαν σφαῖραν! Ἀτάραχος, μὲ μίαν ἠρεμίαν ποῦ ἐφάνη εἰς τὸν Ραοὺλ ὑπεράνθρωπος, ὁ ἀδελφὸς τῆς κυρίας του ἐσήκωσε τὸ κοστέτον του, τὸ ἐφόρεσε κ' ἐφώναξε φαιδρῶς: — "Ωλ ράϊτ, Μπρίδζ! σήμερα, βλέπω, ἔχεις ὄρεξι!

— Νὰ ἰδοῦμε, μάϊ ντῆαρ! ἀπεκρίθη ἡ Ἀμερικανίς, ἡ ὁποία ἤρχισεν ἀμέσως νὰ πυροβολῇ ταύγα ποῦ τῆς ἐπετοῦσαν ὑψηλὰ ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λό. Ἔπειτα ἐπανήρχισε τὸ ἴδιον γύμνασμα τρέχουσα. Ἐπυροβόλησεν ἐξηπλωμένη, γονατιστή, ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμόν της, ὀπίσω ἀπὸ τὴν μέσην της, εἰς ὅλας τὰς στάσεις, καὶ δὲν ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ οὔτε μίαν φοράν! Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπυροβολοῦσαν καὶ οἱ δύο φίλοι, μὲ δεξιότητα ὀλιγώτερον βέβαια καταπληκτικήν, ἀρκετὴν ὅμως διὰ νὰ βυθίσῃ τὸν Ραοὺλ εἰς θαυμασμόν. Ὁ μικρὸς Παρισινὸς ἐνόμισε τότε, ὅτι ἐμάντευσε τὴν κοινωνικὴν θέσιν τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ὁποίων τὸν ἔρριψεν ἡ τύχη.

«Θὰ εἶνε ἀρτίστες, ἐσυλλογίσθη, ἀκροβάται, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ εἶδα μιὰ φορὰ στὸ ἱπποδρόμιο τοῦ Σανλί, στὸ πανηγῦρι τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου. Τὸν χειμῶνα θὰ ἐργάζωνται σὲ κανένα ἱπποδρόμιο τοῦ Βουένος-Ἄϋρες καὶ τὸ καλοκαῖρι θὰ ἔρχωνται ἐδῶ στὸ κτῆμά τους, νὰ γυμνάζωνται».

«"Εξαφνα εἶδε τὴν Ἀμερικανίδα νὰ ἐξαπλώνεται ὑπτία ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ καλπάζοντος ἀλόγου της...» (Σελ. 182, στ. γ'.)

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν ἐστερεῖτο πιθανότητος· ἀλλ' αἱ ἐκπλήξεις τοῦ Ραοὺλ δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη.

Ἡ μὶς Μπρίδζ τῷ ἔδωσεν ἓν ἐπισκεπτήριον καὶ τῷ εἶπε:

— Κράτα το αὐτὸ ἴσια, ὄρθιο, χωρὶς νὰ κινῆσαι... Ἀλλὰ προπάντων μὴ φοβηθῇς, γιατὶ δὲν τρέχεις κανένα κίνδυνο.

Ὁ μικρὸς ὑπήκουσε μ' ὅλον του τὸν φόβον καὶ τὴν συγκίνησιν. Κ' ἐξ ἀποστάσεως εἴκοσι βημάτων, ἡ μὶς Μπρίδζ διεπέρασε τὸ ἐπισκεπτήριον!

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ραοὺλ ἠσθάνθη τόσην ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν σκοπευτικὴν δεινότητα τῆς κυρίας του, τὴν ἀληθῶς ὑπερφυσικήν, ὥστε θὰ ἐξετέλει ἀφόβως οἱανδήποτε ὁμοίας φύσεως διαταγήν της.

Ὅλοι ἐξετίμησαν τὴν ἀφοβίαν, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε κρατήσῃ τὸ ἐπισκεπτήριον. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ νωχελὴς Ράλφ, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει τὰ γυμνάσια μισοκοιμισμένος, ἐξύπνησεν ὀλίγον διὰ νὰ τὸν συγχαρῇ. Ἀμέσως τὸν ἐπλησίασαν ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λό, καὶ λέγοντες «μπράβο, μπόϋ!» τὸν ἐκτύπησαν τόσον δυνατὰ εἰς τὸν ὦμον, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν ρίψουν κάτω.

Ἐν τούτοις ἡ μὶς Μπρίδζ ἡτοιμάζετο δι' ἄλλο γύμνασμα, ἀκόμη ἐκπληκτικώτερον.

Εἶχεν ἐκλέξῃ ἕνα δένδρον μὲ στρεβλὸν κορμὸν καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Ραοὺλ, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο πάντοτε ἀπὸ πίσω της, τοῦ ἐζήτησεν ἕνα μαχαῖρι.

Ὑπερήφανος, ὁ μικρὸς ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν ζώνην του τὴν ναβάγια του καὶ τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὴν κυρίαν του. Ἡ μὶς Μπρίδζ, δοκιμάσασα τὴν κόψιν της, τὴν ἐφύτευσε δυνατὰ εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου. Κατόπιν ἐπῆρε δύο αὐγὰ ποῦ ἔμεναν ἀκόμη εἰς ἕνα καλάθι καὶ ἐτοποθέτησεν ἀπὸ ἓν ἑκατέρωθεν τοῦ μαχαιριοῦ, εἰς ἴσην ἀπόστασιν, ἐπιμελῶς μετρημένην, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. «Τὶ θὰ κάμῃ πάλι;» ἀπορεῖσεν ὁ Ραοὺλ περίεργος.

Ὁ Ζό, ὁ Λὸ καὶ ὁ Ρὰλφ ὁ ἴδιος εἶχαν πλησιάσῃ κ' ἐφαίνοντο περιμένοντες ἀνυπομόνως τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ πειράματος.

Ἡ μὶς Μπρίδζ ὀπισθοχώρησε μετρήσασα εἴκοσι βήματα καὶ ἐκεῖθεν ἐσκόπευσε μὲ προσοχήν. Ἀντήχησε πυροβολισμὸς καὶ ὁ Ραοὺλ εἶδε τὰ δύο αὐγὰ νὰ ἀναπηδοῦν εἰς τὸν ἀέρα συγχρόνως.

Πῶς ἔγεινεν αὐτό;

Ἁπλούστατα, ἡ μὶς Μπρίδζ κατώρθωσε νὰ κόψῃ εἰς δύο τὴν σφαῖράν της ἐπάνω εἰς τὴν κόψιν τοῦ μαχαιριοῦ, καὶ αὐτὸ μὲ τόσην ἀκρίβειαν, ὥστε τὰ δύο κομμάτια τῆς σφαίρας ἐπῆγαν κ' ἐκτύπησαν, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὰ δύο αὐγά!

Ὁ Ζό, ὁ Λὸ καὶ ὁ Ρὰλφ ἐχειροκρότησαν ἐκθύμως τὸν ἔκτακτον αὐτὸν ἄθλον. Καὶ ὁ Ραοὺλ δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν του καὶ τρέξας εἰς τὴν κυρίαν του, τῆς ἐφίλησε τὸ χέρι. Τὸ κίνημα αὐτὸ ηὐχαρίστησε, φαίνεται, τὴν Ἀμερικανίδα, διότι ἐχαϊδευσε τὸν μικρὸν εἰς τὸ μάγουλον καὶ τῷ εἶπε:

— Εἶσαι καλὸς μπόϋ, μικρὲ Γάλλε, πολὺ καλὸς μπόϋ· καὶ ἂν μάθῃς γρήγορα τὴ δουλειά σου, θὰ σὲ κρατήσωμε πολὺν καιρό.

—Ἐλπίζω, μὶς Μπρίδζ, ἀπεκρίθη ὁ Ραοὺλ μὲ πεποίθησιν.

— Καὶ νὰ ἰδῇς ποῦ δὲν θὰ μετανοήσῃς. προσέθεσεν ἡ Ἀμερικανίς. Μαζί μας θὰ κάμῃς περιουσία· ἀλλὰ πρέπει νὰκοῦς καὶ νὰ ἔχῃς θάρρος.

— Μαζί σας, μὶς Μπρίδζ, θὰ ἔπεφτα καὶ στὴ φωτιὰ καὶ στὴ θάλασσα, ἂν μ' ἐπροστάζατε.

— Πολὺ καλά! θὰ σὲ ἰδοῦμε, θὰ σὲ δοκιμάσωμε. Τώρα πήγαινε νὰ βγάλῃς τἄλογα, γιατὶ τὰ γυμνάσια δὲν ἐτελείωσαν.

— Νὰ τὰ σελλώσω; ἠρώτησεν ἀνησύχως ὁ μικρός.

— Ὄχι, εἶνε περιττό.

Ὁ Ραοὺλ ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν καὶ εὐκόλως κατώρθωσε νὰ χαλινώσῃ τὰ τρία ἄλογα καὶ νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκοντο οἱ κύριοί του.

Τότε ἤρχισεν ἕνα παιγνίδι, ὅμοιον τοῦ ὁποίου ὁ Ραοὺλ οὔτε εἶδε ποτέ, οὔτε ὠνειρεύθη.

Ἡ μὶς Μπρίδζ ἐκαβαλλίκευσε τὸ ὡραῖόν της μαῦρον ἄλογον. Ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λὸ ἀνέβησαν εἰς τὰ δύο ἄλλα καὶ οἱ τρεῖς ὥρμησαν μὲ τρελλὸν καλπασμὸν διὰ μέσου τῶν δενδροστοιχιῶν τοῦ πάρκου.

Τρέχοντες οὕτως, ἐσημάδεαν μὲ τὰ τουφέκια των ὅ,τι ἔβλεπαν, τὸ πτηνὸν ποῦ ἐπερνοῦσεν ἐμπρός των ἢ τὸ φύλλον ποῦ ἔπιπτεν ἀπὸ ἕνα δένδρον.

Ἡ μὶς Μπρίδζ εἶχε προσπεράσῃ τοὺς φίλους της ὡς πενῆντα μέτρα κ' ἐξηκολούθει νὰ καλπάζῃ, μὲ τὸ σῶμα τελείως ἐστραμμένον πρὸς ἐκείνους ποῦ τὴν ἠκολούθουν. Ἔξαφνα ὁ Ραοὺλ εἶδε τὴν Ἀμερικανίδα νὰ ἐξαπλώνεται ἐντελῶς ὑπτία ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ τρέχοντος ἀλόγου καὶ νὰ σκοπεύῃ μὲ τὴν καραμπίναν της τὰ καπέλλα τῶν φίλων της, τὰ ὁποῖα ἔπεσαν κάτω, τρυπημένα καὶ τὰ δύο ἀπὸ μίαν σφαῖραν εἰς τὸ μέσον.

Μὲ τοῦτο τὰ γυμνάσια ἐτελείωσαν καὶ ὁ Ραοὺλ, ἐκστατικός, ἐπανέφερε τὰ καπνίζοντα καὶ καταϊδρωμένα ἄλογα εἰς τὸν σταῦλον.

Κ' ἐνῷ κατεγίνετο νὰ τὰ σκουπίζῃ καὶ νὰ τὰ περιποιῆται, ἐσυλλογίζετο,

ἐνθυμούμενος τὰ λόγια τῆς μὶς Μπρίδζ.

«— Ἔχω περισσότερη τύχη ἀπ' ὅση ἐνόμιζα... Θὰ μὲ γυμνάσουν ἴσως, γιὰ νὰ ὑγαίνω κ' ἐγὼ στὸ ἱπποδρόμιό τους. Νὰ ἕνα ἐπάγγελμα ποῦ θὰ μοῦ ἄρεσε!»

Ὁ μικρός μας φίλος ἦτο τόσον συγκεκινημένος ἀφ' ὅσα εἶχεν ἰδῇ τὸ πρωί, ὥστε δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ φάγῃ.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἐπῆρεν ἕνα μολύβι κ' ἐσχεδίασεν ἐκ μνήμης τὴν εἰκόνα τῆς μὶς Μπρίδζ, καθὼς τὴν εἶχεν ἰδῇ νὰ καλπάζῃ ἐπὶ τοῦ θυμοειδοῦς της ἵππου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΤΑΞΕΙΔΙ

Τὸ μυστήριον ἐξακολουθεῖ.

Ἡ ὡραία ζωὴ εἰς τὴν ἐστάντσια ἐξηκολούθει ἤδη ἀπὸ πολλῶν ἑβδομάδων καὶ ὁ Ραοὺλ ηὔχετο νὰ μὴ τελειώσῃ ποτέ.

Ὅλα συνετέλουν ἐκεῖ εἰς μίαν εὐτυχίαν πλήρη, τελείαν.

Ὑπὸ τὴν δεξιὰν διεύθυνσιν τῆς κυρίας του, ὁ μικρὸς ἤρχισε νὰ γίνεται καλὸς ἱπποκόμος· ἡ περιποίησις τῶν ζώων δὲν εἶχε πλέον ἀπόκρυφα δι' αὐτὸν καὶ, μακρὰν τοῦ νὰ φοβῆται τἄλογα, ἀπεναντίας τώρα τἀγαποῦσε. Συνήθισε μάλιστα καὶ νὰ καβαλλικεύῃ ἀρκετὰ δεξιῶς τὰ μικρὰ πότρος, ποῦ ἔβοσκον εἰς τὸν περίβολον καί, ὡς ἀληθὴς κάτοικος τῆς πάμπας, ἐπηδοῦσεν ἐπάνω εἰς ἓν ἀπὸ αὐτά, διὰ νὰ κάμῃ καὶ τὸν ἐλάχιστον δρόμον.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

Τὸ λευκὸ τὸ πελιστέρι
Κλθισμένο σὲ μιὰ φτέρη,
Κυνηγὸς τὸ βλέπει· στέκει
Καὶ σηκόνει τὰ ντουφέκι...
Μυρμηγκάκι ὅμως παρέκει
Βιαστικὰ τονε ζυγόνει
Τὸ ποδάρι τοῦ δαγκόνει,
Τὴ ριξιὰ παραστρατίζει,
Τὸ πουλάκι δὲν τὸ ἀγγίζει,
Στὴ φωλιά του φτερουγίζει.

Δὲν ἐπέρασε μτὰ μέρα,
Τὸ καλὸ τὸ μυρμηγκάκι
Μὲ τὸ φύσημα τοῦ ἀγέρα,
Πέφτει μέσ' στὸ ποταμάκι·
Ἄχ! ἀλήθεια· πῶς νὰ βγῇ;
Δίχως ἄλλο θὰ πνιγῇ!
Μὰ, πετώντας, νάτο, φτάνει
Στὸ νεράκι ποὺ κυλᾷ
Τὸ πελιστεράκι· πιάνει
Μὲ τὸ ράμφος του ἀπάλα
Τὸ σωτῆρά του· τὸ βγάνει,
Τὸ στεγνόνει στὰ φτερά του,
Καὶ τὸ φέρνει μὲ χαρά του
Στὴ φωλιά του.

(Κατὰ τὸν Αἴσωπο)

Σπέτσες 1915 ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΕΣΕ προχθὲς εἰς τὰ χέρια μου ἕνα γράμμα, ἀπὸ ταμέτρηταποῦ λαμβάνει καθημερινῶς ἡ «Διάπλασις». Κ' ἐδιάβασα τὰ ἑξῆς: «Ἀλήθεια, Διάπλασίς μου, θὰ καταργηθοῦν αἱ ἐξετάσεις; Ἔτσι λέγουν ἐδῶ, ἀλλ' ἀκόμη δὲν τὸ πιστεύω. Σὲ παρακαλῶ πολύ, ἂν σὺ γνωρίζῃς τίποτε, νὰ σπεύσῃς νὰ μὲ πληροφορήσῃς». Τί ἀγωνίαν ποῦ ἐκφράζουν αἱ ὀλίγαι αὐτὰ γραμμαί! Δὲν λείπει παρὰ ἕνα «ἀμάν! σῶσε!» Προφανῶς ὁ νεαρός μας φίλος εἶνε ἀπὸ ἐκείνους ποῦ φοβοῦνται, ποῦ τρέμουν τὰς ἐξετάσεις. Ἀμελὴς δηλαδή; φυγόπονος; ὀκνηρός; ἀμελέτητος αἰωνίως; ...Ὄχι, δὲν ἔπεται. Ὁ μικρός μας φίλος εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἐπιμελέστατος, νὰ μελετᾷ μ' εὐχαρίστησίν του ἕξη ὧρες τὴν ἡμέραν, νὰ ξέρῃ τὰ μαθήματά του εἰς τὴν ἐντέλειαν, νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ δώσῃ τὰς καλλιτέρας ἐξετάσεις,—καὶ ὅμως νὰ τὰς φοβῆται καὶ νὰ τὰς τρέμῃ.

Συχνὰ παρατηρεῖται αὐτὸ τὸ περίεργον φαινόμενον: Κάλλιστοι μαθηταὶ νάκούουν ἐξετάσεις καὶ νὰ τοὺς πιάνῃ τεταρταῖος πυρετός. Διατί αὐτό; Διότι τοὺς λείπει τὸ θάρρος, διότι ἔχουν μίαν δειλίαν ἀκατανίκητον. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ παρουσιασθοῦν ἐμπρὸς εἰς δέκα-εἴκοσι ξένους ἀνθρώπους, καὶ θὰ παίξουν ὀλίγον πιάνο, ἢ θὰπαγγείλουν ἕνα ποίημα, ἢ θὰ διαβάσουν ὀλίγον ἀρχαῖον κείμενον, ἢ θὰ κάμουν τὴν σύνταξιν μιᾶς περιόδου, ἢ θὰ λύσουν ἕνα πρόβλημα τῆς ἀριθμητικῆς,— πράγματα ποῦ τὰ ξέρουν νεράκι,— μόνη αὐτὴ ἡ ἰδέα τοὺς λύνει τὰ ἥπατα καὶ τοὺς περιβρέχει ἀπὸ τώρα μὲ κρῦον ἱδρῶτα. Καθόλου ἀπίθανον λοιπὸν καὶ ὁ γράφων πρὸς τὴν «Διάπλασιν» τάνωτέρω,— τὸ μαρτυρεῖ ἄλλως τε ἡ πολὺ ὀρθογραμμένη ἐπιστολή του,— νὰ εἶνε ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἐπιμελεῖς καὶ δειλούς. Καὶ δι' αὐτὸ ἐρωτᾷ μὲ τόσην ἀγωνίαν: Ἀλήθεια δὲν θὰ γίνουν φέτος ἐξετάσεις; ἀλήθεια θὰ γλυτώσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν δοκιμασίαν, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριον ποῦ μὲ περιμένει τὸν δυστυχισμένον;.. Ἂν ξέρῃς τίποτα πές το γρήγορα, γιατὶ δὲν κοιμοῦμαι ἀπὸ τὸν φόβον μου. Ἀμάν, σῶσε!...

Καὶ ὁ μὲν μικρός μας φίλος ἔλαβεν ἤδη τὴν ἀπάντησιν ποῦ ἤθελε — τὸ γράμμα του εἶνε λιγάκι παλαιόν,—καὶ ὑποτεταγμένος εἰς τὴν τύχην του, θὰ μελετᾷ ὀλοένα καὶ θὰ ἑτοιμάζεται νὰ ἀβῇ τὸν ἐτήσιον Γολγοθᾶν του. Ὄχι· δυστυχῶς διὰ τοὺς ἀμελεῖς καὶ τοὺς δειλούς, αἱ ἐξετάσεις δὲν θὰ καταργηθοῦν. Τὸ λέγουν, ἀλλὰ δὲν τὸ κάμνουν, διότι φαίνεται, ὅτι τὰς θεωροῦν ἀκόμη... ἀναγκαῖον κακόν. Ἂς ἐξετάσωμεν ὅμως ὀλίγον αὐτὴν τὴν δειλίαν τῶν ἐπιμελῶν. Τί λόγον ἔχει; Ἂν ἦτο δειλία ἀμελῶν, θὰ τὴν ἐννοοῦσα. Ἀλλὰ νὰ ξεύρῃ κανεὶς ὅ,τι θὰ τὸν ἐρωτήσουν, νὰ εἶνε ἔξαφνα ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς του καὶ νὰ τρέμῃ τὰς ἐξετάσεις; Αὐτὸ δὲν τὸ ἐννοῶ μὲ κανένα τρόπον! Εἶνε μία ἀδυναμία, μία ἀνοησία, ἓν ἐλάττωμα ποῦ πρέπει νὰ πολεμηθῇ μὲ κάθε τρόπον. Εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει ἀπὸ αὐτὰ τὰ μαθητικὰ θρανία, πῶς εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ βῆμα χωρὶς θάρρος, χωρὶς τόλμην; Καὶ ὅταν βλέπωμεν παιδιὰ νὰ ἔχουν τὸ θάρρος, τὸ τουπέ, νὰ λέγουν πράγματα ποῦ δὲν ξεύρουν, τί ἁμαρτία εἶνε νὰ βλέπωμεν ἄλλα ποῦ νὰ ξεύρουν καὶ νὰ τὰ χάνουν! Τὰ παιδιὰ αὐτά, μὲ ὅλην των τὴν ἐπιμέλειαν, θὰ καθυστερήσουν εἰς τὸν δρόμον, θὰ νικηθοῦν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Διότι ἔχουν δύο εἰδῶν ἐπικινδύνους ἀντιπάλους: κ' ἐκείνους ποῦ ξεύρουν καὶ ἔχουν θάρρος· κ' ἐκείνους ἀκόμη ποῦ ἔχουν μόνον θάρρος, χωρὶς νὰ ξεύρουν τίποτε. Εἶνε δὲ γνωστόν, ὅτι καὶ αὐτοὶ πολλάκις ἐπιτυγχάνουν διὰ τῆς ἀναιδείας, εἰς βάρος τῶν δειλῶν, τῶν συνεσταλμένων, τῶν πάρα πολὺ μετριοφρόνων καὶ τῶν εὐαισθήτων. Διότι μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ δειλία αὐτὴ τῶν ἐπιμελῶν προέρχεται καὶ ἀπὸ μίαν ὑπερβολικὴν μετριοφροσύνην, καθὼς καὶ ἀπὸ μίαν ὑπερευαισθησίαν. Ἰδοὺ δύο πράγματα ποῦ δὲν χρησιμεύουν εἰς τίποτε δι' ὁποιον θέλει νὰ ζήσῃ, νὰ παλαίσῃ, νὰ νικήσῃ. Ὅσα παιδιὰ αἰσθάνονται τὸν ἀδικαιολόγητον αὐτὸν φόβον τῶν ἐξετάσεων, τῆς δημοσίας ἐμφανίσεως, ἂς τὸν πολεμήσουν μὲ ὅλην των τὴν θέλησιν. Εἶνε ἐλάττωμα ἀπὸ τὰ πλέον βλαβερά.

Καὶ τώρα, μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτήν, θὰ ὑπενθυμίσω εἰς ὅλους σας, ὅτι ἀνέκαθεν, κατὰ παράδοσιν καὶ κατὰ συνήθειαν, οἱ καλοὶ φίλοι τῆς «Διάπλασις» προβιβάζονται: μὲ ἄριστα ἢ —τὸ ὀλιγώτερον—μὲ λίαν καλῶς...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Ὁ κακόμοιρος! ἀνεστέναξεν ὁ Μωρίς· εἶνε τρελλός!..

Δὲν ἠπατᾶτο πολὺ εἰς τὴν κρίσιν αὐτήν. Ὁ ἄγνωστος, μὲ τὸν ὁποῖον συνηντήθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἦτο ὁ «Καθηγητής». Ἕνας ἄνθρωπος δηλαδή, ἂν ὄχι ἐντελῶς τρελλός, τοὐλάχιστον μισότρελλος καὶ ἐπιπλέον μεθυσμένος.

. . . . . .

Εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον ἐβασίλευεν ἀπελπισία

Ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Βωτιέ, οἱ ὁποῖοι μὲ τόσην χαρὰν ἔλαβαν τὸ τηλεγράφημα τοῦ Μωρίς, ὄχι μόνον ἐβυθίσθησαν καὶ πάλιν εἰς τὴν πικροτέραν ἀπογοήτευσιν, ἀλλὰ καὶ ἀνησυχοῦσαν φοβερὰ περὶ τῆς τύχης τοῦ νέου, ἐπειδὴ ἐγνώριζαν τὸ παράτολμον τοῦ χαρακτῆρός του.

Ὁ Δερινὺ προπάντων ἦτο πολὺ νευρικὸς ἀπὸ χθὲς καὶ ἐπανειλημμένως

'Αλλ' ἔξαφνα ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ ἀνέκραξε:

— Μὲ τὸ τραμ εἴπατε; 'Αναχωρεῖ κανένα τραμ ἀπὸ τὸ Βατερλῶ-'Αβενού;

— Βεβαίως.

—Τραμ ἠλεκτρικό;

— 'Ακριβῶς. Ρώτησα καὶ τὸ ἔμαθα τὴν ἴδια μέρα, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος, μὴ γνωρίζων. ποῦ νἀποδώσῃ τὴν ταραχὴν αὐτὴν τοῦ Βωτιέ.

— Τότε ἐξηγοῦνται τὰ πάντα! Ὁ δυστυχὴς νέος ἐπληγώθη.

— Πῶς τὸ ξεύρετε αὐτό;..

— Διότι συνέβη δυστύχημα, σύγκρουσις. Τὸ πρωὶ ἐκεῖνο, στὸ Ὄξφορδ-Ρώδ, συνεκρούσθη ἐν αὐτοκίνητον μὲ τὸ τραμ ποῦ εἶχε ξεκινήσῃ ἀπὸ τὸ Βατερλῶ.

— Κ' ἐπληγώθησαν ἄνθρωποι;

— Τρεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Βωτιέ· τὸ διάβασα εἰς τοὺς «Καιροὺς».

— Νὰ πάρωμε ἓν αὐτοκίνητο καὶ νὰ γυρίσωμε ὅλα τὰ νοσοκομεῖα τῆς πόλεως, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Θέλω νὰ βροῦμε τὸ γεννᾶιο αὐτὸ παιδί. Τὸ ὅτι

— Μπορούσαμε ἴσως νὰ εἰδοποιήσωμε τὴν 'Αστυνομία, γιὰ νὰ κάμῃ μιὰ ἔρευνα ἐκεῖ-πέρα.

— Τὸ ἐσκέφθην κ' ἐγώ, ἀλλὰ εἶνε περιττό, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος. Ὅλως διόλου περιττό. Τὰ γράμματα ποῦ ἦταν μέσα στὴν κασσετίνα, ἐχάθησαν διὰ παντός. Ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκονται στὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ. Καὶ καθόλου ἀπίθανο, καμμιὰ μέρα, περνῶντας ἀπὸ ἐκεῖ κανένας ραψοσυλλέκτης, τὴν ὥρα τῆς ἀμπώτιδος, νὰ εὕρῃ καμμιὰ δέσμην ἐπιστολῶν καὶ νὰ τὴν πετάξῃ μὲ τἄλλα κουφέλια στὸ σακκοῦλί του. Νὰ τί θὰ γίνουν τὰ γράμματα τῆς ἀγαπημένης μου συζύγου... τὰ γράμματά της καὶ τὸ μυστικό-της!

Καὶ ἀνίκανος πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν του, ὁ μαρκήσιος Δερινὺ ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του χέρια κ' ἔκλαυσε σιγηλῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Τὸ σχοινὶ στὸ λαιμό.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἐξηκολούθει τὰς ἐρεύνας του εἰς τὸ Τόουερ-Χίλλ κ' ἐρωτοῦσεν εἰς ὅλα τὰ μπὰρ καὶ εἰς ὅλα τὰ καφενεῖα περὶ τῶν δύο προσώπων, τῶν ὁποίων ἔμαθε τὰ χαρακτηριστικὰ τὴν ἡμέραν τοῦ δυστυχήματος.

Δὲν ἤθελεν ἀκόμη νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸν μαρκήσιον καὶ τὸν πρώην κύριόν του, διὰ νὰ τοῖς ἀνακοινώσῃ τὰ τελευταῖά του συμβάντα, ἐλπίζων, ὅτι θἀνεκάλυπτε γρήγορα τοὺς δύο κατεργάρηδες. Διὰ τοῦτο ἠρεύνα μὲ τόσον ζῆλον, περιφρονῶν τελείως τὸν κίνδυνον.

Τὰ καταστήματα ποῦ ἐπεσκέπτετο δὲν εἶχαν καμμίαν ἀσφάλειαν καὶ ἐχρειάζετο ὅλον τὸ θάρρος τοῦ νεαροῦ γτέτεκτιβ, διὰ νὰ ριψοκινδυνεύῃ ἐκεῖ-μέσα εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς νυκτός.

Μίαν νύκτα, περὶ τὰ μεσάνυκτα, ἔσπρωξε τὴν θύραν ἑνὸς μικροῦ μπὰρ καὶ κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἀφοῦ ἐπῆρεν ἕνα ποτόν, ἠρώτησε ποῖος εἶνε ὁ καταστηματάρχης.

— 'Εγώ! ἀπεκρίθη ἕνας κτηνώδης ἄνθρωπος μὲ γιγαντιαίας διαστάσεις· τί τὸν θέλεις τὸν καταστηματάρχη;

ἐξέφρασεν ἀμφιβολίας καὶ περὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς εἰλικρινείας τοῦ Μωρὶς Ζιλλάρ.

— Φοβοῦμαι πολύ, εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν Βωτιέ, μήπως τὸν παρέφερεν ὁ μεγάλος ζῆλός του καὶ μήπως ἐπώλησε τὸ δέρμα τῆς ἀρκούδας πρὶν τὴν σκοτώσῃ.

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀπεκρίθη ὁ κ. Βωτιέ. Γιὰ νὰ μᾶς γελάσῃ, γιὰ νὰ μὴν ἔλθῃ, ἀφοῦ μᾶς ἐτηλεγράφησε ὅτι ἔρχεται, κἄτι σπουδαῖο θὰ τὸν ἠμπόδισε. 'Εγνώρισα πλέον τὸν χαρακτῆρά του καὶ σᾶς βεβαιῶ, κύριε μαρκήσιε, ὅτι ἠὗρε τὴν κασσετίνα.

— Τί τὸν ἐμπόδισε λοιπὸν νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ μᾶς τὴν φέρῃ; εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Τὸ τηλεγράφημα ποῦ λάβαμε, ἦταν ἀπὸ τὴ συνοικία Βατερλῶ-'Αβενού, ποῦ δὲν ἀπέχει οὔτε δώδεκα μίλλια ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ Λονδίνου. Μὲ τὸ τραμ, μποροῦσε νὰ ἔλθῃ σὲ δυὸ ὧρες.

— Κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω τί νὰ ὑποθέσω, ἀπεκρίθη σκεπτικὸς ὁ ἀδαμαντοπώλης. 'Αν...

δὲν ἔχει πιὰ τὴν κασσετίνα, δὲν εἶνε λόγος...

Κ' ἐσιώπησεν ἔξαφνα, κοκκινίζων.

— Πῶς ξέρετε, ὅτι ὁ Μωρὶς δὲν ἔχει πιὰ τὴν κασσετίνα; ἐφώναξεν ὁ Βωτιέ.

— Τὸ ξέρω, γιατί μοῦ τὴν ἔφεραν, ἐστέναξεν ὁ μαρκήσιος. Μοῦ τὴν ἔφεραν, ἀλλοίμονο, σπασμένη, κομματιασμένη. Καὶ οὔτε γράμματα, οὔτε τίποτε. Δὲν σᾶς τὸ εἶπα ἀμέσως, γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἀποθαρρύνω... Χθὲς τὸ βράδυ, ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος, ποῦ ἐδιάβασε τὴν εἰδοποίησι στὸν «Ἡμερήσιο Χρονογράφο», καὶ μοῦ ἔφερε τὰ κομμάτια τῆς κασσετίνας μέσα στὸ μαντῆλί του. Δὲν ἔλειπε οὔτε ἕνα! Τοῦ ἔδωσα μόνον πέντε λίρες, γιατί ἐνόησε κι' αὐτός, ὅτι δὲν ἤθελα νὰ εὕρω τὴν κασσετίνα, ἀλλὰ τὰ χαρτιὰ ποῦ εἶχε μέσα.

—Καὶ σᾶς εἶπεν ποῦ ἠὗρε αὐτὰ τὰ κομμάτια; ἠρώτησεν ὁ Βωτιέ.

— Μάλιστα. Στὸ Τόουερ-Χίλλ, μιὰ συνοικία ποῦ ἔχει πολὺ κακὴ φήμη, κοντὰ στὸν Τάμεσι...

'Αλλὰ μόλις ὁ Μωρὶς τῷ ἐξέθεσε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του, αὐτὸς ἐστράφη καγχάζων πρὸς δύο πελάτας μὲ ἀπαισίαν ὄψιν καὶ τοὺς εἶπεν:

— Εἶνε ἀστυνομικός! πρέπει νὰ τὸν συγυρίσωμε!

Καὶ πρὶν ὁ Μωρὶς προφθάσῃ νὰ διαμαρτυρηθῇ, νἀμυνθῇ, οἱ δύο ἐκεῖνοι ἀγριάνθρωποι ἐπέπεσαν ἐναντίον του, τὸν ἔβαλαν κάτω, τὸν ἐφίμωσαν, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἄφισαν μὲ τὴν ράχιν πρὸς τὸν τοῖχον, ἀνίκανον νὰ κάμῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον κίνημα.

Εἰς τὴν ρυπαρὰν καὶ καπνισμένην αἴθουσαν τοῦ μπὰρ ἔβλεπε τώρα τοὺς δύο ἐκείνους ἀνθρώπους νὰ περιφέρωνται καὶ νὰ κρυφομιλοῦν. Ἡ μικρὰ λάμπα, ἀπὸ τὸ ταβάνι, ἔρριπεν εἰς τὰ πρόσωπά των ἕνα κόκκινον φῶς ποῦ τὰ ἔκαμνεν ἀπεχθέστερα.

Ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ τοὺς! ἤκουσε νὰ ὁμιλοῦν περὶ κατασκοπείας, περὶ προδοσίας... Τοῦ ἐφάνη μάλιστα, ὅτι ὁ ἕνας τὸν ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἄλλον:

— Σκότωμα θέλει!

Κἄπου-κἄπου ὁ καταστηματάρχης ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν συνομιλίαν των, ἐχειρονομοῦσε ζωηρὰ κ' ἐψιθύριζεν εἰς ταὐτιά των λόγια ἀκατάληπτα.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΚΟΝΔΥΛΟΦΟΡΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 175)

— Ὅσο γιὰ μένα, δὲν ἔχω πολὺ μελέτη. Καὶ σύ, Εὐτύχιε;

— 'Ισα-ἴσα, σήμερα τὸ πρωὶ ὁ καθηγητὴς ἐλησμόνησε νὰ μᾶς βάλῃ γράψιμο, ἀπαντᾷ ὁ μεγάλος ἀδελφὸς Εὐτύχιος.

— Θὰ διαβάσῃς καλλίτερα τὰ μαθήματά σου.

— Οὔ!.. αὐτὰ τὰ ξέρω κι' ἀπὸ τώρα, μπαμπᾶ! Εἶνε τὰ ἴδια τὰ χτεσινά.

— Ἂς εἶνε. Καλλίτερα νὰ μείνετε στὸ Οἰκοτροφεῖο. Θὰ προσπαθήσω νὰ μείνω ὡς τὴν Κυριακὴ καὶ τὰ ξαναλέμε.

Ὁ κ. Λεπὶκ δὲν βλέπει χωρὶς ἄλλο οὔτε τὰ κατεβασμένα μοῦτρα τοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ Εὐτυχίου, οὔτε τὴν ψεύτικη ὑποταγὴ τοῦ Κοκκινότριχα. Γι' αὐτὸ τοὺς ἀποχαιρετᾷ γρήγορα-γρήγορα.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴ περίμενε ἴσα-ἴσα κι' ὁ Κοκκινότριχας μὲ ἀγωνία.

— Θὰ ἰδῶ τώρα, λέγει μέσα του, ἂν θὰ πετύχω καλλίτερα αὐτὴ τὴ φορά. Τοῦ ἀρέσει ἢ δὲν τοῦ ἀρέσει τοῦ μπαμπᾶ νὰ τὸν φιλῶ;

Καὶ ἀποφασισμένος, μὲ ἴσιο βλέμμα καὶ ψηλὰ τὸ στόμα, πλησιάζει.

Μὰ ὁ κ. Λεπίκ, μὲ τὸ χέρι μπρὸς σὰν νὰ ὑπερασπίζεται ἀπὸ κἄτι, τὸν κρατεῖ μακρυὰ τοῦ καὶ τοῦ λέγει:

— Θὰ μοῦ βγάλῃς κανένα μάτι ἐπιτέλους μ' αὐτό σου τὸν κονδυλοφόρο στ' αὐτί. Δὲν μπορεῖς νὰ τὸν βάλῃς ἀλλοῦ πουθενά, ὅταν ἔρχεσαι νὰ μὲ φιλήσῃς; Κύττα, ἐγὼ τὸ βγάζω τὸ τσιγάρο ἀπὸ τὸ στόμα μου.

— Ὦ! μπαμπάκα μου! νὰ μὲ συχωρέσῃς! 'Αλήθεια θὰ μοῦρθῃ κανένα κακὸ καμμιὰ μέρα μὲ τὴν κακοκεφαλιά μου αὐτή. Μοῦ τὸ εἶπαν τόσες φορές, μὰ τί τὸ θέλεις; Ὁ κονδυλοφόρος μου στέκει τόσο ἔμμορφα κεῖ-πάνω, ὥστε τὸν ἀφίνω πάντα καὶ τὸν λησμονῶ τόσο, ποῦ τὸν γυρεύω παντοῦ, καμμιὰ φορά. Ἂς εἶνε· νἄβγαζα τοὐλάχιστο τὸ πεννάκι! Ἄχ! μπαμπᾶ, νἄξευρες πόσο εὐχαριστημένος εἶμαι ποῦ τραβιούσουνα γιὰ τὸν κονδυλοφόρο μου!

— Μπᾶ! δηλαδὴ εἶσαι εὐχαριστημένος ποῦ γιὰ λίγο ἀκόμη θὰ μὲ στράβωνες! Γελᾷς κι' ὅλα γι' αὐτό, ἔ;

— Ἄ! ὄχι μπαμπᾶ· γελῶ γιὰ μιὰν ἀνόητην ἰδέα ποῦ μοῦ κατέβηκε ἔτσι ξαφνικὰ προτήτερα.

— Δὲν κάμνεις καλά! Νὰ φυλάγεσαι ἀπὸ τὲς ἀνόητες ἰδέες.

['Απὸ τὸ «Poil de Carotte» τοῦ J. Renard.]

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Γάτα μὲ τρία αὐτιά

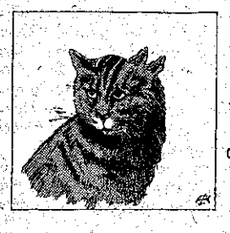

Ἡ γάτα αὐτὴ ἀνήκει εἰς τὴν κυρίαν Λεγκράν, ἡ ὁποία κατοικεῖ εἰς τὸ 'Αλαυσὼν τῆς Γαλλίας. Ἐγεννήθη μὲ τρία αὐτιάχωρὶς νὰ βλέπῃ εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, ἀλλ' ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ δὲν τῆς προξενεῖ καμμίαν ἐνόχλησιν καὶ ζῇ ὑγιὴς καὶ ζωηρά, ὅπως κάθε γάτα.

Περίεργη μάρκα

Βλέπετε δύο τρύπας εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ψιδιοῦ αὐτοῦ τοῦ ὑποδήματος; Λοιπόν, ὅλα τὰ ὑποδήματα ποῦ μοιράζονται εἰς τὴν 'Αγγλίαν ἀπὸ τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα εἰς τοὺς πτωχούς, φέρουν αὐτὴν τὴν περίεργην μάρκαν. 'Απαγορεύεται δὲ εἰς τὰ ἐνεχυροδανειστήρια νὰ δέχωνται ὡς ἐνέχυρον ὑποδήματα οὕτω τρυπημένα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θησέως

	Α	Α	ΝΙ	ΒΡΑ	
ΝΑ	ΠΕΝ	ΝΕ	ΤΕ	ΒΑ	ΔΙ
	ΣΚΑ	ΣΥΛ	ΙΝ	ΞΑΣ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων Πολιτειῶν ἐκ τῶν Ἡνωμένων τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

β'.) Γρῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Εὐπατρίδου

Ἄ! πλεῖς; τὸν Τόκερ δός!

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τῶν Βαλκανίων

Travail doux fruit plus est plaisirs le le du des.

Διὰ τῶν λέξεων τούτων νἀποτελεσθῇ ἓν γνωμικόν.

ΔΗΛΩΣΙΣ: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται, ἀπαραιτήτως, ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 21ου φύλλου

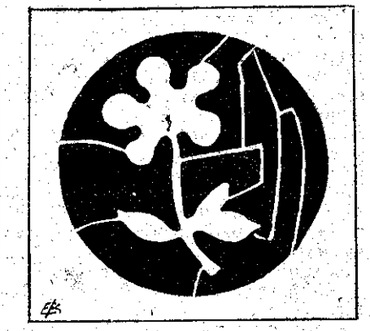

α'.) Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ τεμάχια διὰ νἀποτελεσθῇ τὸ ἄνθος.— β') Ἀετός, πελαργός, ψιττακός, γερανός.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἴδε τὸν Ὸ-ν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-τοῦ, Κεφ. Β

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΜΑΣ

Η ΝΙΚΗ

Ἰδοὺ ὁ ἐχθρὸς φεύγει κατασυντριμμένος. Ἀπὸ τὴ βία του νὰ σώσῃ τὴ ζωή του, ἀφίνει τὰ πάντα στὰ χέρια τοῦ νικηφόρου στρατοῦ μας. Φεύγει πρὸ τῆς ἀκρατήτου ὁρμῆς τῆς Ἑλληνικῆς λόγχης, ἀφοῦ ἐπείσθη, ὅτι τὰ χέρια ποῦ τὴν κρατᾶνε εἶνε χαλύβδινα, ἀφοῦ ἐπείσθη, ὅτι ὁ Ἕλλην εἶνε πλασμένος γιὰ τὴν νίκη. Πείθεται ἀπὸ μέσα του, ὅμως δὲν θέλει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, ἀλλ' ἡ φυγή του τὸ ἐπικυρώνει.

Ἡ ἐχθρικὴ σημαία ἔσβυσε, χάθηκε ἀπ' τὸν σκλάβο τόπο, γιὰ νὰ μὴ ξαναφανῇ πιὰ ἐκεῖ ποτέ.

Στὴν θέσι της εὑρίσκεται τώρα ἡ ἱερά μας γαλανόλευκη, σκορπίζουσα παντοῦ ἕνα ἄρωμα, τὸ ἄρωμα τῆς νίκης.

Ὁ Ἕλλην στρατιώτης, ὁ ὁποῖος τὴν ἀνέβασε μὲ τὴν ἀνδρεία του ἐκεῖ, τόσον ψηλά, δὲν χορταίνει νὰ τὴν καμαρώνῃ καὶ δὲν θὰ χορτάσῃ ποτέ.

Ὁ ἀγιάτρευτος ἀπ' τὲς πληγὲς στρατιώτης νοιώθει πῶς ἡ ζωή του παρατείνεται, ὅταν βλέπῃ τὴν νικήτρια νὰ κυματίζῃ.

Ὁ ἐλαφρὰ πληγωμένος ξεχνᾷ τὴν πληγή του καὶ εἶνε ἕτοιμος νὰ ριχθῇ πάλιν μέσα στὴ φωτιά, γιὰ νὰ τὴν φέρῃ πιὸ πέρα, σὲ πλατύτερο οὐρανό...

Ἡ νίκη τὸν μαγεύει, τὸν ξετρελλαίνει, τὸν κάνει νὰ ἐλπίζῃ στὰ γλυκύτερα ὄνειρα. Τὸν σηκώνει ἐπάνω στὴς φτεροῦγές της καὶ τὸν φέρνει στὴν πόλι, στὴν πόλιν τῶν ὀνείρων, στὴν πόλιν τῶν Κωνσταντίνων...

Σκλαβωμένος Ἕλλην

ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΣΟΥΖΕΙ;

Ὅταν ἐξύπνησα, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ οὐρανὸς εἶχε μὲν σύννεφα, ἀλλὰ ὁ ἥλιος ἔστελνε στὴ γῆ τὶς ἀχτίνες του, ἡ ὁποῖες φέγγανε λαμπρά. Μ' ἄλλους λόγους δὲν ἐφαίνετο καθόλου πῶς θὰ βρέξῃ καὶ ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἐπήγαμε σχολεῖο χωρὶς ὀμπρέλλα. Ὅταν ἐκάθησα στὸ θρανίο ἡ ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου ἤρχοντο ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ μὲ χτυποῦσαν στὸ πρόσωπο. Ἦσαν τόσο καυτεραί, ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ βαστήξω καὶ σηκώθηκα καὶ ἔκλεισα τὸ παράθυρο· ἀλλὰ ὅταν τὸ ἔκλεισα, εἶδα ἀπὸ πίσω μιὰ ὀμπρέλλα. Ἐγέλασα καὶ γύρισα πίσω νὰ ρωτήσω τίνος εἶνε.

—Δική μου, μοῦ ἀπαντᾷ ἕνας συμμαθητής.

—Δική σου; τοῦ λέω. Ἀλλὰ δὲν ἔκαμες ἄσχημα ποῦ τὴν πῆρες, γιατὶ ὁ ἥλιος τσούζει!

Ὁ συμμαθητής μου ἔσκυψε στὸ βιβλίο του καὶ δὲν μοῦ ἀπήντησε. Ἀλλὰ κατὰ τὸ τελευταῖο μάθημα, πρὸς ἔκπληξιν ὅλων, ἤρχισε νὰ ἀστράπτῃ καὶ νὰ βρέχῃ. Ὅταν σχολάσαμε, ὅλοι χωρὶς ὀμπρέλλα τρέχαμε, ἐνῷ χονδρὴ βροχὴ ἔπεφτε ἀπάνου μας. Ἀλλ' ἐνῷ ἔτρεχα κ' ἐγώ, ἀκούω τὸ ὄνομά μου. Γυρίζω πίσω καὶ βλέπω τὸ συμμαθητή μου, ποῦ εἶχε τὴν ὀμπρέλλα πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο, νὰ μοῦ λέῃ: — Τὸ νερὸ τσούζει; τί λὲς τώρα;—Ἐγὼ ἀπὸ ντροπὴ δὲν μίλησα, γιατὶ κατάλαβα ὅτι εἶχα παστῆ ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὰ δίχτυα.

Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Σ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ

Ὦ λουλουδάκι ὁλόλευκο 'ς τὸ πλουμιστὸ
[ἀνθογυάλι,
μὲ τὰ γλυκὰ ματάκια σου καὶ μὲ τ' ἀγνά
[σου κάλλη,
εἶσ' ἡ ἀνοιξι ποῦ ἐπέρασε, κ' εἶσαι ἡ
[χαρά μου ἡ μόνη
σὰν γέργνει ἡ ὄψις σου σ' ἐμὲ κ' οἱ ἄπλοι
[σου οἱ κλῶνοι...

Πῶς τὸ ζηλεύω ἀπὸ μακρυὰ τὸ ὁλόλευκό
[σου χρῶμα,
τὴν ἐμμορφιά σου ὁλάνθιστη, τὴ μυρωδια
[σου ἀκόμα!..
Ποιὰ σὲ ποτίζει ἐσὲ δροσιά, ποιὰ πνέει
[ἐπάνω σου αὔρα,
κ' εἶσαι ἀπ' τὸν ἥλιο ἀπείραχτο, κι' ἀ-
[πείραχτο ἀπ' τὴ λαῦρα;

Δὲν θὰ μοῦ φύγῃς γρήγορα κι' ἐσύ! Δὲν
[θὰ μοῦ φύγῃς!..
Στὸ φῶς τὰ ὡραῖα φυλλάκια σου, τὰ
[ὁλόδροσα, θ' ἀνοίγῃς,
ὡς νἄρθῃ ἡ καυτερὴ ἀντηλιὰ κ' ἐκείνη
[ὡς νὰ σοῦ πάρῃ

τὸ τελευταῖο ἀπ' τὴν ὄψι σου δροσιᾶς
[μαργκριτάρι—,
γιὰ γ' ἀναπνέω τὰ μῦρά σου, καὶ νὰ σὲ
[βλέπω μόνο,
κι' ἀπὸ μακρυὰ νὰ σ' ἀγαπῶ καὶ νὰ σὲ
[καμαρώνω...

Τέλλος Ἄγρας

ΧΙΛΙΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

Τὸν καιρὸν ποῦ ἦσαν ἀκόμη οἱ Τοῦρκοι εἰς τὸ νησί μας καὶ ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς κηρύξεως τοῦ Βαλκανο-Τουρκικοῦ πολέμου, ἔγεινα γείτων μὲ ἕνα Τουρκόπαιδα ἡλικίας δεκαπέντε περίπου ἐτῶν, ὑψηλὸν καὶ ὡραῖον, φανατικὸν δὲ εἰς τὸ ἔπακρον διὰ τὴν πατρίδα του. Ὡς γείτων αὐτοῦ ἠναγκαζόμην πολλάκις, — ἂν καὶ καθόλου δὲν τὸ ἐπεθύμουν,— νὰ συνομιλῶ καὶ ἐλλοτε καὶ νὰ περιπατῶ μετ' αὐτοῦ.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἐπεριπατούσαμεν ἐπὶ τῆς προκυμαίας, εἴδομεν νὰ ἔρχωνται δύο πολεμικὰ σκάφη τουρκικά.

Ὁ σύντροφός μου τότε μοῦ λέγει μὲ ὑπερηφάνειαν:

—Βλέπεις τί καράβια ποῦ ἔχομε 'μεῖς!

Καὶ ἐγὼ τοῦ ἀπήντησα:

— Ὁ Θεὸς νὰ τὰ κάμῃ χίλια κομμάτια!

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ! ἀπήντησεν ὁ Τουρκόπαις, νομίζων, ὅτι ηὐχήθην νὰ πολλαπλασιασθοῦν τὰ καράβια του!

Στάνλεϋ

Η ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

Τί εἶνε αὐτὸ ποῦ κοκκινίζει μέσα στὰ πρώσινα λειβάδια, στοὺς λουλουδισμένους κάμπους;

Ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ καμαρωτὸ λουλοῦδι, τὸ κατακόκκινο, ποῦ ἀργοκινιέται στὸ γλυκὸ φύσημα τ' ἀγέρα;

Εἶνε ἡ ὄμμορφη παπαρούνα, ποῦ ἀπ' τὸν ψηλὸ μ' ἀδύνατο θρόνο της, περήφανη γιὰ τὴν εὐμορφιά της, κυττάζει γύρω μὴν τύχῃ καὶ κανένα ἄλλο λουλοῦδι τὴν ξεπεράσῃ.

Εἶνε ἡ βασίλισσα τ' ἀγροῦ αὐτὴ τὴν ἐποχή.

Ὅλα γύρω της ταπεινά, ὠχρὰ σὰν ξεπλυμένα μπροστὰ στὸ κατακόκκινο αἱματωμένο φόρεμά της. Ὅλα γέρνουν τὰ κεφαλάκια τους ταπεινωμένα μπροστά της.

Εἶνε βασίλισσα αὐτὴ τὴν ἐποχή.

Χάρις

«ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ»

Στὸν Τέλλο Ἄγρα

Δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα πιὸ εὐχάριστο, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ πιὸ ὑγιεινό, παρὰ νὰ περιπατῇ κανεὶς τώρα τὴν ἄνοιξι μέσα σὲ δάσος ἢ ἐπάνω σὲ λοφίσκον, πολὺ πρωΐ. Ἡ ἐξοχὴ εἶνε ἀρωματισμένη μὲ τὲς μυρωδὲς τῶν τριαντάφυλλων καὶ τῶν γιασεμιῶν, καὶ μὲ τὴ διαπεραστικὴ, ἀλλὰ εὐχάριστην ὀσμὴν τῶν θυμαριῶν. Ἂν τύχῃ νὰ ὑπάρχουν καὶ μερικὰ ἔλατα ἢ πεῦκα, στάλλα ἀρώματα διακρίνεται καὶ ἡ ρητινώδης μυρωδιά των. Σὲ κάθε χαμόκλαδο βρίσκεις καὶ ἀπὸ μιὰ χαρτωμένη φωλίτσα, καὶ ἡ ψηλὴ βαλανιδιὰ ἀντηχεῖ ἀπὸ τὰ τραγούδια χίλιων πουλιῶν, ποῦ χαιρετίζουν τὴν αὐγή.

Πόσον εὐτυχέστερος μοῦ φαίνεται ὁ ἀγρότης, ποῦ ζῇ στὴν ἐξοχή, χωρὶς νὰ νοιάζεται γιὰ τὴν πολυτάραχη ζωὴ τῶν πόλεων!

Χάων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κύριος μὲ τὸ μονόκλ πρὸς τὸν ἔφεδρον γωροφύλακα Κουφιοκεφαλάκην:—Ἔρχομαι νὰ σᾶς γνωστοποιήσω ὅτι ἔχασα κάτι...

Κουφιοκεφαλάκης.-Τὸ βλέπω, τὸ βλέπω... ἐγάσατε τὸ ἕνα τζάμι ἀπὸ τὰ γυαλιά σας!..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Θριαμβευτοῦ

***

— Πότε, Τοτό, γίνεται ἔφοδος;

— Ὅταν ἡ μαμὰ εἶνε ἀπησχολημένη...

***

Ὁ μπαμπᾶς:—Μπούμ.....! ἀπερρίφθης, Νικο...

Νίκος:—Γιατί, μπαμπᾶ;.., ἀξιωματικὸς δὲν θέλετε νὰ γίνω;

Ὁ μπαμπᾶς:—Ναί.

Νίκος: Ὁρίστε λοιπόν, ὅτι ἀπὸ τώρα κάμνω δοκιμὰς πυροβολικοῦ...

Ἐστάλησαν ἀπὸ τὸ Μαραμένο Γιοῦλι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 5ην Μαΐου 1915.

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ἔχομεν ἄρρωστον τὸν Βασιλέα μας. Εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἔχωμεν ἄρρωστον τὸν Πατέρα μας. Πρωΐ καὶ βράδυ λοιπόν, εἰς τὴν προσευχήν μας, ἂς παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ Τὸν κάμῃ γρήγορα καλά, διὰ νὰ τεθῇ πάλιν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ Του καὶ νὰ δοξάσῃ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα!

Διὰ τὴν πτωχὴν Κυριοπούλαν ποῦ ἐσύστησεν ἡ Κυριακὴ Εὔκλεια, μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν δρ. 2 καὶ Νοσταλγία δρ. 1. Λείπουν ἀκόμη 5 δραχμαὶ διὰ νὰ τὴν ἐγγράψω.

Τὰ ἐγκάρδια καὶ τὰ βαθύτατα συλλυπητήριά μου εἰς τὸν ἀγαπητόν μας Φάωνα ποῦ εἶχε τὸ δυστύχημα νὰ χάσῃ τόσον προώρως τὸν πολύτιμον καὶ λαπρευτόν του πατέρα. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν παρηγορήσῃ διὰ τὴν σκληρὰν αὐτὴν στέρησιν.

Ἕνας φίλος μας, τοῦ ὁποίου δὲν θέλω νἀναφέρω τὸ ὄνομα, μὲ παρακαλεῖ νὰ συλλυπηθῶ κ' ἐκ μέρους του τὸν Φάωνα «διὰ τὸ τόσον δρμὺ πλῆγμα, τὸ ὁποῖον ἐδέχθη ἀπὸ τὰς βουλὰς τῆς ἀνεπιγνώστου Καλωσύνης». Καταλάβατε τίποτα; Ὁ κύριος ἐιρωνεύεται... ἐκείνους ποῦ πιστεύουν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν λέγουν ἀγαθόν. Ἔ, μ' αὐτὰ εἶνε ποῦ δὲν χωνεύω.

Ἐσὺ μᾶλλον εἶσαι ἀνεξήγητος, Τέλλε Ἄγρα, ποῦ ὅταν περνᾷ ἕνα φύλλον καὶ δὲν σοῦ δημοσιεύω κἄτι τί, νομίζεις, ὅτι τὰ ἔχω ταῖζί σου! Μὰ εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιεύωνται ὅλα; Στέλλεις πολλά, ἐγκρίνονται τὰ περισσότερα καὶ φυσικὰ ὁ κλῆρος σ' εὐνοεῖ συχνά. Δὲν εἰμπορεῖ ὅμως νὰ σ' εὐνοῇ ὁλοένα, διαρκῶς, αἰωνίως. Θὰ τύχῃ νὰ κληρωθῇ κἄποτε καὶ τὸ ποίημα ἑνὸς ἄλλου.

Ἡ καινούργια μου φίλη Ἐβελίνα μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Διάβασα στὴ Σελίδα Συνεργασίας γιὰ τὴς μικρὲς φίλες τῆς Ἀνθισμένης Βαμβακιᾶς ποῦ ἤθελαν νὰ γνωρίσουν τὸν Τέλλον Ἄγραν. Κ' ἐμεῖς τὴν ἴδια περιέργεια εἴχαμε. Καὶ φαντάσου ὅταν μοῦ εἶπε ὁ ἀδελφός μου πῶς ἔχει ἕνα συμμαθητὴ ποῦ τὸν ρώτησε κ' ἔμαθε πῶς αὐτὸς εἶνε ὁ Τέλλος Ἄγρας. Μοῦ τὸν ἔδειξε καὶ μένα μιὰ μέρα στὴν ὁδὸν Σταδίου, καὶ μάλιστα τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς τὸν γεμίσαμε χαρτοπόλεμο. Δὲν εἶνε ὅμως καὶ τόσο ἄσχημος ποῦ νὰ μὴ θέλῃ νὰ δημοσιεύσῃ τὴ φωτογραφία του».—Ναί, ἡ φίλη μας μένει ἀκόμη στὴν Ἐλβετία.

Τὸ Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου παραπονεῖται: «Αὐτὸς ὁ Φάων μὲ τὴ Σ. Σ. Σ. λέει, λέει, λέει... Καὶ σήμερα πάλι εἶδα ἕνα θαῦμα: Ἔλεγε δηλαδή, ὅτι τὸ «Γλυκὸ» μου εἶνε κοινὸν καὶ γνωστόν. Ἂς κάνω τὸ σταυρό μου! Πές του, σὲ παρακαλῶ, ὅτι ἤθελα νὰ μάθω ποῦ τὸ ἤξευρε». Κ' ἐγὼ τοῦ ἔκαμα αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, ἴσα-ἴσα διότι τὸ «Γλυκὸ» μοῦ ἐφάνη πολὺ πρωτότυπον. Ἀλλὰ ὁ καϊμένος ὁ Φάων, μὲ τὸ δυστύχημά του, δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ κάμνεις, Φροσούλα Τρ., ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ παραμελήσῃς τὰ μαθήματά σου μὲ αὐτὴν τὴν ἀφοσίωσιν. Θὰ μὲ διαβάζῃς μόνον ἀφοῦ μελετήσῃς, καὶ θὰ καταγίνεσαι μὲ τὰς Ἀσκήσεις μου, μόνον ἀφοῦ ἑτοιμάσῃς τὰ τοῦ Σχολείου. Ἔτσι κάμνουν ὅλα τὰ καλὰ παιδιὰ καὶ ὠφελοῦνται χωρὶς νὰ κάνουν τίποτε.

Νά, παραδείγματος χάριν, τί μοῦ γράφει σήμερον ἡ Μελαχροινούλα: «Σοῦ γράφω ὀλίγα λέξεις διὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι εἶμαι πολὺ ἀπησχολημένη μὲ τὰ μαθήματα καὶ δι' αὐτὸ μόλις ἐπρόφθασα νὰ σοῦ στείλω ὀλίγας λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων... Θὰ προσπαθήσω νὰ σοῦ γράψω ὅσον ἠμπορέσω πλέον γρήγορα ἐκτενῆ ἐπιστολήν, — ἀλλὰ ὄχι καὶ πάρα πολύ, διὰ νὰ μὴ σὲ ζαλίσω,—καὶ νὰ σοῦ στείλω λύσεις περισσοτέρας». Βλέπετε λοιπόν; Πρῶτα τὰ μαθήματα!

Ὡραία καὶ ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σου, Στάνλεϋ· ἀλλὰ διατί δὲν γράφεις ὀλίγον ἁπλούστερα; Ἐκεῖνα τὰ «ἠδυνήθην», τὰ «λίαν», τὰ «παίδων» κτλ. πολὺ σχολαστικὰ καὶ πολὺ ἀταίριαστα μὲ τὸ οἰκεῖον ὕφος ποῦ πρέπει νὰ ἔχῃ ἡ ἀλληλογραφία μας. Ἀλλὰ προπάντων ἐκεῖνο τὸ «ἤμην». Εἶνε τόσο σχολαστικόν! «Ἤμουν» λέγει καὶ γράφει ὅλος ὁ κόσμος.

Ὁ Ὀνειροπόλος τῶν Καλαμῶν, κοπενθουσιασμένος μὲ τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς», μοῦ γράφει: «Νομίζω, ὅτι τὸν κ. Φαίδωνα ἔπρεπε νὰ τὸν ἀμείψῃ ἡ Πολιτεία. Ἂν ἤμουν πρωγκηπόπουλο, θὰ ἔλεγα τοῦ Βασιλῆᾶ μας νὰ τοῦ δώσῃ τὸ καλλίτερον παράσημον». Ἐγὼ ὅμως νομίζω, ὅτι ἡ καλλιτέρα ἀμοιβὴ διὰ τὸν κ. Φαίδωνα εἶνε αὐταὶ αἱ ἐκφράσεις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀναγνωστῶν του. Καὶ λαμβάνει καθ' ἡμέραν τόσας πολλάς!—Ἡ ἀνθοδέσμη εἰς τὸν ἐορτάζοντα στέλλεται συνήθως τὸ πρωΐ τῆς ἑορτῆς μ' ἕνα ὑπη-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Σ. ΔΗΜΟΥ
Ἐν Θεσσαλονίκῃ
Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Κῦμα τοῦ Θερμαϊκοῦ
Εἰς τὸν 142 Διαγωνισμὸν Λύσεων καὶ εἰς τὸν 14 Διαγ. Ἐσπαθώματος.
(Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1914, σελ. 339 καὶ 379)

ρέτην καὶ μὲ τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ στέλλοντος.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἔχω τόπον νἀπαντήσω, διότι εἶχαν μείνῃ πολλοὶ καὶ ἀπὸ τὴν προηγουμένην: Ὁμηρικὸς Ἥρως, Κόρη τοῦ Μωρηᾶ, Νοσταλγία, Τελέσιλλα, Κυριακὴ Εὔκλεια, Τροπαιοῦχος Ἑλλάς, Ἄδδα, Ὁμηριάς, Ρουμελιωτάκι, Γενναιόψυχος Στρατηλάτης, Ναυτάκι τῆς Λήμνου καὶ Λίγ' ἀπ' Ὅλα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ Χάωνος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Αὔγλης.—«Μιὰ ἐξοχὴ» τῆς Τελέσιλλας.—«Νύχας Γαλήνη» κτλ. τοῦ Μαραμένο Γιοῦλι.—«Στὸ φῶς» τοῦ Τέλλου Ἄγρα.—«Ἐπιστολὴ ὄνου» τῆς Φούλας.—«Ζωγραφιὲς» κτλ. τοῦ Σκλαβωμένου Ἕλληνος.—«Ἀπ' τὰ περασμένα» τῆς Ἐβελίνας.—«Πικρὴ ζάχαρι» τοῦ Στάνλεϋ.—«Ὁ Γιῶργος καὶ ἡ Μαρία» τοῦ Ἀγρύπνου Φάρου. «Τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀποχωρισμοῦ» τοῦ Δοξασμένου Ρήνου.—«Αἰγυπτιακὸς μῦθος» τοῦ Ὁμηρικοῦ Ἥρως.—«Ὄνειρον ἢ προφητεία» τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου.—«Ὄνειρον» κτλ. τῆς Νικητρίας Κυανολεύκου. «Ἀλώπηξ καὶ Χήνα» τοῦ Παντοκράτορος. «Παράδοξον δῶρον» κτλ. τῆς Ἄδδας.—«Τὰ Ἀμερικανόπιδα» τοῦ Λίγ' ἀπ' Ὅλα.—Ἀνέκδοτα. Π. Πνεύματα καὶ ἄλλα μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορίπτονται: «Ὁ μπάρμπα Διαμαντῆς», «Ἡ Βαρκούλα», «Στὸν ἀείμνηστον Βασιλέα», «Ἀλώπικες», «Νοσταλγία» «Τὸ στρεῖδι καὶ οἱ φιλόδικοι», «Ὁ ἀνθισμένος Κῆπος» κτλ, «Μεγάλη ἁρμονία», «Ὁ Μάης», «Τὴν εὐτυχία ποῦ μοῦχεις πάρῃ», «Ὁ Μάϊος» (ἄτεχνα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἐλευθερωτὴς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀ. (!!;;) Πρόμαχος τῆς Ἑπταλόφου, ἀ. (Σύλλογος Ἐλευθερία.) Ἐβελίνα, κ. Δανάη, κ.

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἑνδεκάτη Νοεμβρίου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀντιλλάξουν: ἡ Ἑνδεκάτη Νοεμβρίου (0) μὲ Τέλλον Ἄγραν, Ὕστερην Ἀναλαμπήν, Σκλαβωμένον Ἕλληνα.—τὸ Πειρακτήριον (0) μὲ Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων. Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Τέλλον Ἄγραν, Ροδοδάφνην, καὶ ὅλους τοὺς προκομμένους.—ἡ Ἀκτὶς Χαρᾶς (0) μὲ Κόρην τοῦ Μωρηᾶ, Σημαίαν τῆς Ἀκροπόλεως, Σημαιοφόρον Ἕλληνα, Ἡρωϊκὴν Σάμον. Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον, Λυδίαν Λίθον.—ὁ Ἀήττητος Εὔζωνος (0) μὲ Ροδοδάκτυλον Ἠώ, Καλαματιανὸ Διαβολάκι.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἡρωΐδα Μανωλιάσσας (ναί, ὁ ἀριθμός σου εἶνε 832, ὁ ἐξάδελφός σου εἶνε ἀγοραστής·) Λευθεριάν στοὺς Σκλάβους (ποῦ δὲν μοῦ ἔγραφε τόσον καιρόν, διότι δὲν εἶχε καιρόν·) Μέλλοντα Ναύαρχον (μόνον τοῦ 21ου ἐλήφθησαν πὲς τῆς ἀδελφῆς σου νὰ μὴ κλαίῃ μὲ τὸ τίποτε, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ γλύφῃ τὸ δάκτυλό της·) Καλλιτέχνην Φειδίαν (ὁ Διαγ. τῶν Λευκῶν Λίξεων ἀνήκει εἰς τοὺς Μεγάλους· δι' αὐτὸ καὶ ἔχει αὔξοντα ἀριθμόν· πῶς πάει ἡ μελέτη;) Δοξασμένο Λάβαρο (στεῖλε τα·) Παντοκράτορα (ἔστειλα·) Διρκαῖον Κύκνον (ἔχει καλῶς·) Ἰωάννην Ν. Πλ. (οἱ περισσότεροι μὲ ἀνοικτὸν φάκελλον στέλλουν τὰς λύσεις καὶ τὰς λαμβάνω

ἀσφαλῶς· δοκίμασε καὶ σύ·) Μαραμένο Γιοῦλι (χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις·) Κερκυραϊκὸν Διάβολον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Ἡρωϊκὴν Σάμον (ἡ ὁποία προτείνει εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου νὰ βγάλῃ τὸ γατάκι του «Χάρις» καὶ νὰ τῆς στείλῃ μίαν φωτογραφίαν, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴ βαπτιστικιά της...) Πανελλήνιον Πόθον (εὐχαριστῶ πολὺ τὸν Σύλλογόν σας διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) Κεντρὶ τῆς Διαπλάσεως (ἔχει καλῶς· δὲν κρατῶ κατάλογον Ὁμάδων διὰ νὰ σὲ πληροφορήσω· ὅσον διὰ τοὺς Συλλόγους διελύθησαν ἐκτὸς τοῦ πρώτου·) Πρόξιλλαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Κυπριακὸν Αἴσθημα (μετέβαλα οὕτω τὸ ψεύδώνυμόν σου. διότι ὁ κανονισμὸς ἀπαγορεύει τὰ ἑκτενῆ·) Κυπριακὸν Ἀστέρα (γράφε ὀλίγον καθαρώτερα·) Δ. Κ. Κυπρ. (φοῦ εἶσαι τακτικὸς ἀναγνώστης, πῶς δὲν ἐδιάβασες καὶ τὸν Ὀδηγόν;) Ι. Μ. Παναγ. (καὶ σύ, φαίνεται δὲν ἐδιάβασες τὸν Ὀδηγόν·) Κέρδικ (καλὴ ἀρχὴ λοιπόν·) Ἥρωα τοῦ 1913 (προσετέθη·) Δοξασμένον Ἑλληνισμὸν (παρεξήγησις ἦτο τοῦ ἑστάλησαν·) Φάρον τῆς Μυτιλήνης (διάβασε τὸ Η' Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγοῦ, ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ Ἰον φύλλον, νὰ μάθῃς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ Μ. Μυστικά·) Ἕνα Βολιωτάκι (ἤλθες λοιπόν; δὲν σὲ εἶδα·) Ἔνδοξον Μαραθωνομάχον (ἐπὶ πληρωμῇ δὲν δημοσιεύονται παρὰ Μικραὶ Ἀγγελίαι·) Ροδοδάκτυλον Ἠώ (ἔστειλα·) Λεσβιακὴν Φάλαγγα (ἔλαβα καὶ ἔστειλα·) Καρυάτιδα (νὰ τῆς ζητήσῃς δι' Ἀγγελίας·) Βασιλῆᾳ τὸν Δράκοντα (ἔστειλα·) Ναυτάκι τῆς Ἴου (ἔχει καλῶς·) Ὄλγαν Μπρ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) Ροδοδάφνην (ἔστειλα, εὐχαριστῶ πολὺ· τοιαῦται «συναντήσεις» συμβαίνουν·) Χωριατοπούλαν (τώρα, ἐλέπεις εἰς τὴν Τουρκίαν δὲν στέλλω φύλλα·) Ναυτάκι τῆς Ἴου, Φρεάντην (ἔστειλα·) Τρελλὴν Ναυτοπούλαν, Ἑλληνικὴν Αἴγλην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5ην Μαΐου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἕξῆς: ***5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23***) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10· διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἕξῆς: ***1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24,*** πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος,6ος, 10ος, 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894-1914

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδετος φρ. *7*—Χρυσόδετος φρ. *10.*

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1914, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. *8*—Χρυσόδετος φρ. *10.*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 149ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5ης Ἰουλίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

279. Λεξίγριφος

Τρεῖς δισύλλαβοι προθέσεις
Τόνομά μου σχηματίζουν·
Ἰσοδύναμον τῆς φτώχειας,
Ὅλοι μάναθεματίζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Στόλου

280. Συλλαβόγριφος

Εἰς κάθε κατοικίαν θὰ μ' εὕρῃς, φίλε λῦτα,
Γιὰ μὲ εἰς τὰ παλάτια κ' εἰς τὰς καλύβας κύτα.
Ἂν θέλῃς ὅμως τώρα σὲ δυὸ νὰ μὲ χωρίσῃς,
Στὸ ἀλφάβητο τὸ πρῶτο μισό μου νὰ ζητήσῃς
Κι' Αἰγύπτιον 'ς τὸ ἄλλο θεὸν θὰ συναντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

281. Μεταγραμματισμὸς μετὰ τονογρίφου

Ζῶον ἦτο φορτηγὸν
Ἀρκετὰ δὲ ὑψηλόν·
Τὸ κεφάλι του ἀλλάζεις
Καὶ τὸν τόνον καταβάζεις
Καὶ τὸ κάμνεις . . . χαμηλόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναστασίου Σ. Βαλτατζιόγλου

282. Ἀστὴρ

* * *
* * *
* * *
* * * O * * *
***
* * *
* * *

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκωνται: ὁριζοντίως βυζαντινὴ αὐτοκράτειρα, καθέτως Μοῖρα, διαγωνίως δὲ ἀθηναῖος συγγραφεὺς καὶ κράτος τ. Ἀφρικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

283. Κρυπτογραφικὸν

1234567890	=	Ἀρχαῖος τύραννος.
2139	=	Μέρος τοῦ ποδὸς ζώου
3245423320	=	Ὀνομαστὸς Ρωμαῖος.
417820	=	Ἀξίωμα.
545320	=	Γεωμετρικὸν σχῆμα.
671890	=	Τεχνίτης.
7267820	=	Ἐπίθετον.
876026	=	Ἀρχαία πόλις.
967539	=	Ἡμίθεος.
090820	=	Ἀχαία πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπιδοφόρου Κυανολεύκου

284. Ἀπροσδόκητον

Δέκα τρία καὶ δέκα τρία πόσα κάμνουν;

Ἐστάλη ὑπὸ Στεφ. Ι. Μακρυμίχαλου

285. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν Κράτος τῆς Εὐρώπης.

1, Ζῶον τετράποδον. 2, Οὐράνιον σῶμα. 3, Νῆσος τῆς Μεσογείου. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Ἄνθος εὐώδες. 6, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκή. 7, Κῆτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθερωθείσης Ἠπείρου

286. Μικτὸν

Τ - μν - τχντ - πντς - ** - νθρπ - φλ - ω - ε - υυουι - ου - αυο - εηω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τροπαιούχου Ἑλλάδος

287. Γρῖφος

τος ου
τος τος ου ου
π' Φλ:: χρ' αΞ::
τος τος ου ου
τος ου

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Ἠλ. Πουλοπούλου

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 9

104. Πάνορμος (Πάν, ὅρμος.)—105. Αὐχήν.)—106. Κάπρος-Κύπρος.—107. Ὁ Σωκράτης, Ἰσοκράτης (ἢ Σωκράτης).

108. ΕΥΤΕΡΠΗ
Α Ο
ΣΑΛΑΜΙΣ
ΕΟ ΩΟ
ΤΣ ΝΝ
Ο Ι
Σ Α

109.-113. Διὰ τοῦ Μ: Μύλος, μόλις, ἰταμὸς, τόμος, μόνος.— 114. Δράμα (Ἀλεξάνδρα, Μαρία...)—115. ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ (ΣΕσωστρις, ΜΙνως, ΡΑκίνας, ΜΙσσισιπῆς.)—116. Μὴ τίθει δρέπανον ἐν ξένῳ ἀγρῷ.—217. Ἀργὸς μὴ ἴσθι μηδ' ἂν πλουτῆς. (ἀργ-ὄσμὴ εἰς θῆ μῆ-Δαν Πλούτ' εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
ΙΕ — 24

Ἀνθισμένη Βαμβάκιά, δέχεσθε ἀλληλογραφίαν; —***Νησιωτοπούλα.***

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 29 Ἀπρ—5 Μαΐου

ΑΘΗΝΩΝ. Δ. Δ. Ἀργυρίου, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Ἰω. Ν. Πλατσῆς, Χρ. Σμπαρούνης, Κων. Π. Μπάρδης, Σπ. Λ. Κονταρίνης, Λυκομήδης ὁ Σκύριος, Ἰ. Δ. Μάρκου, Ψάρι ι τῆς Ξηρᾶς, Σπ. Λ. Μάμος, Κωνστ. Ἴ. Πιαλόγλου, Ἰω. Σ. Χαραμῆς, Κατίνα Δ. Μπαρκούρη, Μόσχα Δ. Μπίστη, Χαλκατέβας, Λευκὴ Περιστερά, Ἀπ. Δ. Κανέλλης, Σκλαβωμένος Ἕλλην, Ἠλ. Π. Σοῦρσος, Ἐλευθερία Φ. Τριτάκη, Χ. Δ. Εὐαγγελίδης, Ἀλεξάνδρα Ε. Δράκου, Θεόδ. Ε. Δράκος, Ἑλένη Σπηλιοπούλου, Ἀγγὴ Σπηλιοπούλου, Ἑλένη Π. Γιαννάρου, Ἀλ. Π. Γιαννάρος, Δημ. Κ. Κυριάδης, Μαρίκα Π. Παναγιωτοπούλου.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ. Ἥρως τοῦ Σουλίου.
ΒΕΛΚΑΣ. Δημητριοπούλα.
ΓΥΘΕΙΟΥ. Στ. Χ. Οἰκονομάκος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Θεοχ. Δ. Ξανθός.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Γ. Διαπάκης.
ΙΘΑΚΗΣ. Πολύμητις Ὀδυσσεύς, Νίνα Αὐγουστῆ.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Ἰω. Γκουνιάνος, Κωνστ. Πανταζῆς, Δημοσθ. Ε. Παπᾶς, Ἰω. Ἀνδρ. Τσέρας, Γεώργ. Ε. Κούστας, Πέτρ. Ι. Βιτωλιάνος, Χρ. Δ. Τσουμάκης, Εὐαγ. Λαζ. Συνιάρης.
ΚΑΒΑΛΑΣ. Στ. Ε. Ἀντούλας.
ΚΑΛΑΜΩΝ. Ν. Η. Σπυρόπουλος, Ὀνειροπόλος τῶν Καλαμῶν.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Λούλα Καχείλα, Μαρίκα Μπογδάνου, Ναυσικὰ Πουλιέζου, Τίτη Γιαννάτου, Πίμπερνελ, Μαρία Κ. Καμβύσα, Ἑλένη Ἀργυροῦ.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ. Β. Κ. Ἀστεριάδης.
ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ. Μιλτ. Ν. Θεοφανίδης, Νικ. Γ. Γιαννόπουλος.
ΛΙΜΝΗΣ. Ἰωάν. Σανιός.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ. Μιχ. Θ. Λύρας, Ἀντ. Ν. Παβέλλας, Στ. Θ. Ἀντωνιάδης.
ΠΑΡΓΑΣ. Μέντωρ Ζουλιέττης, Ἀντιγόνη Μ. Τσιάκου, Νικ. Χ. Γιοχάλας.
ΠΑΤΡΩΝ. Σπυριδούλα Κ. Τσετζερῆ, Λέων, Ἑλένη Δ. Γιανναποπούλου, Γερ. Δ. Γιαννακόπουλος, Στ. Β. Ἀσβεστας, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Ἐλφρείντα Π. Ρενέ.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Ἀθ. Ἰωαννίδης, Διον. Ἀντ. Λοβέρδος, Ἀθ. Ἀντ. Λοβέρδος, Ἀνδρ. Χατζῆς Δημ. Κωνσταντινίδης, Ἀλ. Ν. Φοίφας, Ἀγγελικὴ Ν. Ξανθοῦ, Γεώργ. Ἀττάρ, Δημ. Στ. Χρηστίδης, Μαρίκα Κ. Βογιώτα, Ἰω. Μ. Ἀθανασιάδης, Ἀθγ. Λεονάρδος.
ΠΥΡΓΟΥ. Ἰω. Μ. Τζιζόπουλος.
ΣΥΡΟΥ, Δημ. Ν. Μωραΐτης, Νικ. Ι. Βάτης, Νικ. Γρύλλος, Μ. Παπαζαχαρίου, Ὀλυμπία Σ. Σαραντάκη, Σπ. Ι. Κολοκούρης, Δαφνοστεφὴς Μακεδὼν, Νικ. Τσουπρακάκη, Ἐρατὼ Κυριακοπούλου, Στ. Συριανὸς, Ἀριστ. Οἰκονομόπουλος, Μιχ. Ι. Βενιέρης, Ζένη, Ἀντ. Στυλιανίδης, Μποσουὲ, Μαρουσὼ Ν. Κοτζιά, Σταυρωγία Ι. Μπουλιγαράκη, Δ. Γ. Χαλιορῆς, Ὀλυμπία Σ. Σαραντάκου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Ἀθυγανίς.
ΥΔΡΑΣ. Φρουρὸς τῆς Ἐπταλόφου.
ΧΙΟΥ. Γαλανὴ Χιωτοπούλα, Γαλιάντρα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Π. ΜΠΑΡΗΣ, ἐν Ἀθήναις ΣΤΕΦΑΝΟΣ Β. ΑΣΒΕΣΤΑΣ, ἐν Πάτραις ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ, ἐν Πειραιεῖ καὶ ΟΛΥΜΠΙΑ Σ. ΣΑΡΑΝΤΑΚΟΥ ἐν Σύρῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ῆ Ἰουνίου.

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		*Ἐξωτερικοῦ*	
Ἐτησία	δρ.8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2.50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ.10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος *Ἐν Ἀθήναις, 16 Μαΐου 1915* *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 24*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Καθ' ἑκάστην ἀπελάμβανε τὰ θαυμάσια γυμνάσματα τῆς κυρίας του καὶ τῶν ἀκολούθων της, διότι καὶ ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λὸ καὶ ὁ ἥρεμος ἀκόμη Ράλφ ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ νὰ ρίπτουν εἰς τὸ σημάδι, ἀπὸ τὰ καλπάζοντα ἀλογά των.

Ὁ Ραοὺλ ἦτο πλέον πεπεισμένος, ὅτι ἀπετέλουν μέρος κάποιου θιάσου ἱπποδρομικοῦ. Διὰ τοῦτο ἐξεπλάγη πολὺ ἕνα πρωΐ, ὅταν οἱ κύριοί του τὸν ἐκάλεσαν εἰς τὴν βεράντα, ὅπου ἀπετελείωναν τὸ πρόγευμά των. Ὁ σὲρ Ράλφ εὑρίσκετο εἰς τὸ ὄγδοον αὐγό του μὲ ζαμπόν, ἐνῷ ἡ μὶς Μπρίδζ, ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λὸ ἐκάπνιζαν σιγαρέττα κ' ἐμελέτων τὰ σχέδια ἐκείνα, τὰ ὁποῖα ὁ Ραοὺλ εἶχεν ἰδῆ εἰς τὸ τραῖνον.

Ἡ μὶς Μπρίδζ τῷ εἶπε:

— Μπόῦ, φεύγομε ἀπόψε... Πρέπει νὰ ἑτοιμάσῃς τάλογα καὶ τὰ δέματα γιὰ ταξεῖδι πολλῶν ἡμερῶν.

Ὁ Ραοὺλ περιωρίσθη νὰ ὑποκλιθῇ, χωρὶς νὰ ζητήσῃ καμμίαν ἐξήγησιν. Ἀλλὼς τε ἕνα ταξεῖδι δὲν ἦτο πρᾶγμα ποῦ νὰ τὸν δυσαρεστῇ καὶ μὲ τὴν μὶς Μπρίδζ θὰ ἐπήγαινεν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου.

— Φεύγομε ἀπόψε στὴς δέκα, προσέθεσεν ἡ κυρία του.

Ὁ Ραοὺλ ὑπεκλίθη πάλιν κ' ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον, διὰ νὰ κάμῃ τὰς ἑτοιμασίας του. Ἀποροῦσε, διατί οἱ κύριοί του ὥρισαν τὴν ἀναχώρησιν διὰ τὴν νύκτα.

«— Γιὰ νὰ ἔχουν λιγώτερη ζέστη βέβαια», ἐσυλλογίζετο.

Ἀλλὰ μὲ ὅλην αὐτὴν τὴν ἀρκετὰ πιθανὴν ἐξήγησιν, ὁ μικρὸς ἐσκανδαλίζετο ἀπὸ τὴν φροντίδα, τὴν ὁποίαν ἐφαίνοντο οἱ κύριοί του καταβάλλοντες, ὥστε νὰ ζοῦν καὶ νὰ ταξειδεύουν ἀπαρατήρητοι, — σχεδὸν κρυφά.

Εἰς τὸ διάστημα τῶν πέντε ἑβδομάδων ποῦ ἐκατοικοῦσεν εἰς Καρολίναν, δὲν εἶδεν οὔτε ἕνα ἄνθρωπον νὰ εἰσέρχεται ἐκεῖ. Ἡ ὑπηρεσία ἦτο ὀλιγάριθμος καὶ ἀπετελεῖτο, ἐκτὸς αὐτοῦ, ἀπὸ ἕνα γέροντα ἰνδὸν ἡμιάγριον καὶ ἀπὸ μίαν μαγείρισσαν βωβὴν χωρὶς ἄλλο, διότι οὔτε ἱσπανικά, οὔτε γαλλικά, οὔτε ἀγγλικὰ δὲν κατώρθωσε ποτὲ νὰ ἀνταλλάξῃ μαζί της δυὸ λόγια.

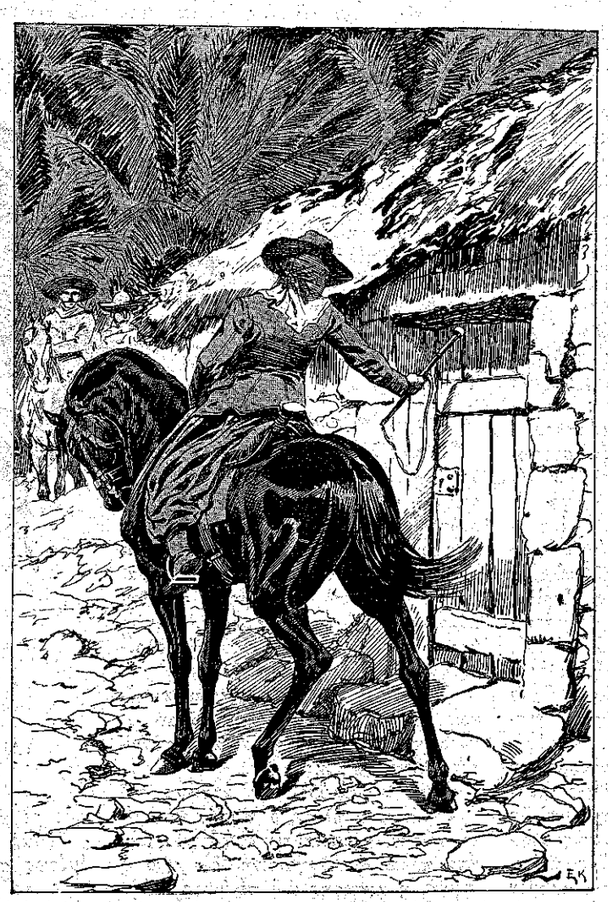

«Ἡ μὶς Μπρὶδζ ἐκτύπησε μὲ τὸ μαστίγιόν της τὴν θύραν...»
(Σελὶς 190, στήλη γ'.)

Οἱ κύριοί του δὲν ὑπερέβησαν οὔτε μίαν φορὰν τὴν τριπλῆν ζώνην τῶν δένδρων καὶ τοῦ συρματοπλέγματος ποῦ περιέβαλλε τὸ κτῆμα. Καὶ ὁ Ραοὺλ ἐνεθυμεῖτο μὲπόσην ἀγριότητα ἐξεδιώχθη μίαν ἡμέραν ἕνας Τοῦρκος γυρολόγος, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ τρυπώσῃ ἀπὸ μίαν ἀνοικτὴν θύραν, διὰ νὰ προσφέρῃ τὰ ἐμπορεύματά του.

Ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λὸ τὸν ἐπέταξαν ἔξω μὲ καμτσικιές, ἐνῷ ἡ μὶς Μπρίδζ, μόλις εἶδε τὸν ξένον εἰς τὸ πάρκον, ἔσπευσε νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ σπίτι, ὡς ἐὰν ἔφοβεῖτο νὰ τὴν ἰδῇ.

Αἱ ὑπερβολικαὶ αὐταὶ προφυλάξεις, τὸ μυστήριον ποῦ περιέβαλλε τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἐξελάμβανεν ἀκόμη ὡς μέλη ἱπποδρομικοῦ θιάσου, ἐκράτουν τὸν Ραοὺλ εἰς μεγάλην ἀπορίαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦ ἐφέροντο μὲ πολὺ καλὸν τρόπον, καὶ ἐπειδὴ ἡ ζωὴ ποῦ ἔκαμνε μαζί των τοῦ ἤρεσε, ἔπαυσε νὰ συλλογίζεται πολὺ τὰς ἰδιοτροπίας των ἤ, ὅ-